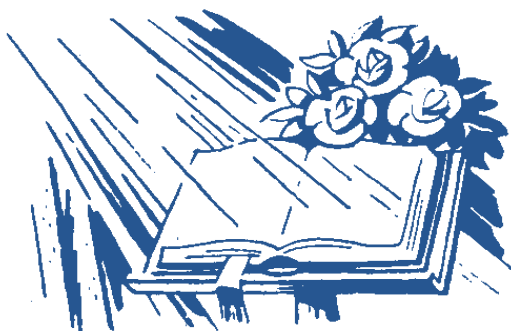

NÁJDENIE ÚZKEJ CESTY, KTORÁ VEDIE K ŽIVOTU

Immanuel Elijah

I. časť

Podmienky víťazstva večného života

Od náboženstiev nezávislá
moderná interpretácia Biblie

Výklad Biblie zodpovedajúci jej celkovému učeniu

© *Priatelja Biblie 2012*

Tento výklad Biblie možno v neupravenom znení kopírovať a voľne šíriť.

**Motto: "Kto nemiluje, nepoznal Boha, pretože BOH JE LÁSKA.
Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy."**

(I.Jána 4, 8; I.Timoteovi 2, 4; I.Korinským 15, 54)

OBSAH

NÁBOŽENSKÉ ŽARGÓNY A POZMENENÝ VÝZNAM BIBLICKÝCH SLOV	3
VYNÁRAJÚCE SA OTÁZKY	5
MUSÍŠ TO POČUŤ!	6
Kúpení sme za vysokú cenu	8
Ktorú z kresťanských cirkví založil Ježiš?	9
Krstiť ohňom? Krstiť v meno?	10
BIBLIA JE AKO MOZAIKA ALEBO VYKLADACÍ OBRAZ – PUZZLE	13
Rozumieš, čo čítaš?	17
BOŽIE ZASLÚBENIA PRE ĽUDSTVO	18
Vít'azstvo pohltilo smrť!	18
JEMU všetci žijú	23
Stav mŕtvych – zjavenie duchov	24
Kde sú nebesá?	29
Boh chce, aby bol každý človek spasený	34
Bude málo tých, ktorí budú spasení?	36
Kto sa nachádza na širokej ceste?	38
Ale kto je na úzkej ceste, ktorú treba nájsť?	40
Modlenie sa, dávanie darov, chodenie do kostola	42
Večný život • znovonarodenie • očistec • večný pekelný oheň	53
Nositelia kríža v Ježišových šľapajach – Neprávosť otcov na synoch – Uctievanie svätých a modiel	58
Záver	65

NÁBOŽENSKÝ ŽARGÓN A POZMENENÝ VÝZNAM BIBLICKÝCH SLOV

V dnešnom preklade Biblie nájdeme viac vyjadrení, ktoré mali v pôvodnom znení celkom iný význam a prevažne patrili ku každodenným slovám. Niekoľko ich spomenieme, aby sme dôležitým pravdám správne porozumeli.

Napríklad: Niektorí ľudia používajú slovné spojenie "dievča na predaj". Dnes by sa pod tým malo jednoducho rozumieť dievča súce na vydaj. Lenže kedysi rodičia dievčat'a dostávali od ženícha za dievča určitú protihodnotu (peniaze, zvieratá). V niektorých domorodých kmeňoch je to zvykom ešte aj dnes.

Knihy Biblie sú staré 2000-3500 rokov, preto je potrebné, aby sme jazykové zmeny brali do úvahy. Starý zákon bol napísaný v hebrejskom, Nový zákon v gréckom jazyku.

Krst je výlučne cirkevné slovo. V gréckej Biblii ho nenájdeme. Originálne grécke slovo je *baptizó*, čo znamená *zaplaviť, ponoriť, vnoriť, zaliat'*, ale nie bezpodmienečne do vody. **Napr. keď sa loď potopí, je to *baptizó* (krst), keď sa vyleje rieka, aj to je *baptizó*, keď šaty namočia do farby, je tak isto *baptizó* (krst). V prenesenom slova zmysle sa tiež môžeme "*ponoriť*" do myšlienok, čítania, dlžoby, do lásky atď.**

Ježiš hovorí o krste ohňom, aj o krste utrpením. Dnes pod slovom "krst" rozumejú náboženský rituál – ponorenie do vody alebo pokropenie vodou. To ale nevystihuje biblické slovo "baptizó".

Cirkev – pôvodné slovo v gréckej Biblii je "**ekklézia**"; znamená "vyvolaní" von, (prípadne "zhromažďovanie sa" na pozvanie). Pod slovom "cirkev" sa dnes rozumie organizovaná náboženská skupina – práve opačný význam biblického slova "cirkev". V Božích očiach sú Jeho ľud presne tí, ktorí prijímú vyvolanie z organizácií.

Obrátenie – význam slova **otočiť sa, obrátiť sa o 180 stupňov, zmeniť pohľad**. Používané fyzicky, aj v prenesenom význame. Na dedine bolo často počuť: "Štefan, obráť kravu!", teda otoč, zažeň ju späť! Ľudia nachádzajúci sa v rôznych náboženstvách používajú toto slovo na tých, ktorí sú mimo ich cirkvi, ktorých presviedčajú, aby prišli a pripojili sa k nim. Boh často práve nábožným adresuje odkaz o potrebe obrátenia sa (viď napr. u Lukáša 22, 32). Druhý podstatný význam slova "obrátiť sa" je "preč od nasledovania ľudí a nasledovať jedine Ježiša!"

Žehnať – znamená hovoriť dobré veci. Keď Boh žehná, sľubuje dobré. Keď Boha žehná (dobrorečí) človek, vymenúva Jeho priazeň a Jeho dobrotivé skutky voči nemu.

Milosť – priazeň, dobrá vôľa voči niekomu, bez zásluh; odpustenie zaslúženého trestu.

Sláva – v Biblii môžeme nájsť viac významov tohto slova.

1. Oslňujúca farba – farebná nádhera – nádherné svetlo (I.Timoteovi 6, 16).
2. Božie obdivuhodné skutky hodné chvály, zázračné činy (Ján 1, 14; 2, 11).
3. Aj zúčtovanie a trest Boh vyjadruje slovom "sláva". Na toto je ozaj veľa príkladov (Izaiáš 66, 15-19; Žalm 24, 8; Matúš 16, 27; Matúš 25, 31-32, 41).

Víno – pod týmto slovom v Biblii treba často rozumieť iné ako kvasený alkoholický nápoj. Z kontextu state obyčajne vysvitne, či je reč o kvasenom alebo nekvasenom víne. Keď je odporúčané a pripája sa k nemu zaslúbenie požehnaní, vtedy je reč o hrozne alebo o nekvasenej ovocnej šťave. Ale keď ho Boh spomína ako negatívum alebo v súvislosti s trestom, hrozbou, vtedy máme pod tým rozumieť kvasené víno.

Veľká noc – ani tento výraz nie je v Biblii správny. To, čo je preložené ako "Veľká noc" (Lukáš 22, 1), bola v skutočnosti *slávnosť Paschálneho baránka, Pesach – slávnosť nekvasených chlebov* (II.Mojžišova 12, 3. 21. 27.). Sviatok "Veľkej noci" má pôvod pohanský, babylonský, je spojený s bohyňou jari, s plodnosťou.

Večný – po grécky: **aeon/aion**. Neznamená čas bez konca, ale neurčený časový úsek, ktorý nie je ohraničený alebo jeho dĺžka nie je doposiaľ známa. Zatratení nebudú nekonečne trpieť v pekle, ale po nejakom čase zaniknú. Slovo "večný" znamená večné len vtedy, keď je v spojitosti s Bohom, lebo On je večný. Takto aj život spasených bude v skutočnosti večný život. Ten bude trvať večne, lebo Boh zaslúbil, že smrti viac nebude.

V rôznych prekladoch Biblie nájdeme vyjadrenia, ktoré stratili pôvodný význam. Toto je len ukážka, že bádať Bibliu a nadobudnúť väčšie poznanie je pre nás skutočným dobrodružstvom. Najlepším vysvetlením slov je samotná Biblia. Určité slová, ktoré v niektorých statiach nechápeme, nájdeme na iných miestach Písma a vo väčšine prípadov takto pochopíme ich význam.

VYNÁRAJÚCE SA OTÁZKY

Kto je Boh? Čo je Boh? Aký je Boh? Čo s nami robí, aký má s nami cieľ? Akými vlastnosťami, akou mocou disponuje, aký je veľký?

Čo je človek a kto je vlastne človek? Odkiaľ pochádza? Pre aký cieľ existuje? Prečo sa musí človek namáhať, trpieť, chorľavieť, zostarnúť a zomrieť?

Čo je hriech a čo je zlo? Prečo sú vojny, katastrofy a bieda? Nájde sa riešenie proti utrpeniu, zločinnosti, zostarnutiu i smrti?

Čo je s tými, ktorí doteraz zomreli? Je možné smrti zabrániť? Bude nesmrteľnosť a večný život? Existuje posmrtný život?

Aká je budúcnosť a osud našej planéty i ľudí a ostatných bytostí na nej žijúcich?

Jestvuje život mimo našej planéty? Je alebo bude peklo a nebo? Ako je tam?

Keď je alebo bude nebo, čo ma to bude stáť, aby som sa tam dostal? Kto sa tam môže dostať a kto sa tam nedostane?

Ďalšie otázky týkajúce sa neba: bude tam jedenie, pitie, konzumácia mäsa, zábava, láska, sexualita, spev, hudba, umenie, veda, technika, cestovanie vesmírom, vývoj v každej oblasti... a iné (čo si obyčajne ľudia osobne zvyknú priať).

Ešte jedna vec. Sú rôzne náboženské smery a filozofie. Je pochopiteľné, že pre svoje teórie a myslenie nemôžu byť jednotné, a preto nedržia spolu. Každý z týchto smerov má snahu odlišným spôsobom učiť ľudí, usmerňovať ich a dávať vysvetlenia na vzniknuté otázky. Prirodzene, že každý pravdu mať nemôže.

Kto má pravdu? Čo je pravda? Naproti tomu Biblia, skrze ktorú chce Boh prehovoriť k človeku, učí len jedným jediným spôsobom. Aký je postoj Boha v Biblii? Takéto a podobné otázky budú postupne vysvetľované.

Odpovede budú úplne nestranné, bez filozofií a oslobodené od všelijakých náboženských smerov. Okrem toho **zodpovedajú celkovému učeniu Biblie. To znamená, že sa nezakladajú na jednotlivo vytrhnutých biblických vyhláseniach, ale na viackrát opakovaných, k téme patriacich,**

zásadných učeniach Biblie. Aj pisateľ Žalmy spieva: "Podstatou Tvojho slova je pravda." (Žalmy 119, 160)

Naším cieľom nie je vyvolať škriepky, ani útočiť. A to ani vtedy, keď rôznym náboženským chápaniam vo veľkej časti protirečia. Chceme vidieť, ako sa jednotlivé učenia prispôsobujú celkovému učeniu Biblie. Dve hlavné línie prebiehajú v Biblii paralelne vedľa seba. **Jedna je Božia láska, druhá Božia spravodlivosť.** Boh veľakrát predstavil, že chce Svojomu stvorenstvu dobre, a to budeme ešte často vidieť.

Ak v tejto biblickej brožúre nájdete niečo, čo je – kvôli doterajším poznatkom – otriasajúce, ťažko prijateľné, alebo bude obťažujúce, nenahnevajte sa. Táto štúdia, v porovnaní s doterajšími poznatkami, prináša väčšie svetlo, ktoré bude ešte ďalej rásť, až po návrat Ježiša: "Cesta spravodlivých je ako jasné svetlo rána, ktoré svieti viac a viac, dokiaľ nestojí deň na výši." (Príslovia 4, 18) Rast v pravde tradície ochromujú, práve preto musíme počúvať učenia Biblie a prikázania (Izaiáš 8, 20).

Získať väčšie poznanie pravdy je veľkou výsadou. Boh mnohým rozumným kňazom a učeným ľuďom zatemní rozum, pretože si z nejakého dôvodu nezaslúžia dospieť k väčšej pravde. **Pravdu treba milovať, lačný a smädný treba byť po spravodlivosti** (Matúš 5, 6). "*Lebo neprijali lásku k pravde, aby mohli byť spasení, preto Boh na nich zosiela silu bludu, aby verili lži; a boli odsúdení všetci, čo neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť.*" (II. Tesalonickým 2, 10-12)

MUSÍŠ TO POČUŤ !

Človeku sa vynoria rôzne otázky predtým, než sa rozhodne vypočuť si nejakú prednášku o Bohu, alebo si niečo prečítať, už aj z toho dôvodu, že to nemusí byť také zaujímavé ako napríklad román či TV program. "Mám si to vziať do ruky? Mám si to vôbec prečítať? Venovať čas niečomu takému? Nie som momentálne dosť zaneprázdnený? Je to určite zavádzanie, keď sa táto kniha zaoberá biblickou témou! Ja mám čestné náboženstvo, a vôbec, aj tak ničomu takémuto neverím. Škoda plytvať časom..."

Takéto a podobné myšlienky brádzia mysl'ou ľudí. A právom, keď stoja zočivoči nejakej náboženskej tematike. Celý tento text je presiaknutý Božou láskou, je výsledkom nezištnej výskumnej práce. Tento biblický sprievodca nemá za cieľ hľadať ľudí, ktorí všetkému ľahko uveria, zlákať ich do nejakej cirkvi alebo náboženskej skupiny a psychicky ako aj hmotne ich využiť.

Ale naopak, účelom je oslobodenie!

Táto kniha má za cieľ oslobodiť ľudí túžiacich po nezávislosti od náboženstiev a povier. Vede priamo bez obchádzok k jedinému, pravému, živému Bohu, k Jeho radám a rozkazom, od ktorých závisí blažený život človeka.

Tento Boh je OSLOBODITEĽ, Ktorý oslobodí od povrazov, cirkevných bremien, od zlého, od hriechu, a každému človeku ponúka, navrhuje a želá večné oslobodenie. Hovorí:

"Uvoľni putá na svojom hrdle, ty zajatá dcéra Sion!" (Izaiáš 52, 2)

"Hej, Sione, utekaj a tak sa zachráň!" (Zachariáš 2, 7)

"Boh hlása zajatým slobodu a spútaným oslobodenie." (Izaiáš 61, 1; Lukáš 4, 18)

"Kde je Duch Pánov, tam je sloboda!" (II.Korinským 3, 17)

"Slovo Božie nie je spútané!" (II.Timoteovi 2, 9)

Boh chce úplnú slobodu svedomia a reči. "Draho ste boli kúpení! Nebuďte sluhami ľudí!" (I.Korinským 7, 23)

Väzňom hovorí: "Vyjdite!" a tým, ktorí sú v tme: "Zjavte sa!" (Izaiáš 49, 9) Kto si teda nárokuje oslobodenie Ježišom – Osloboditeľom, ten nezostane v službe žiadnej náboženskej organizácie, ani sa ňou nedá usmerňovať.

(Dcéra alebo žena je v Biblii často symbolom cirkvi.) Ježiš v žiadnom prípade nechcel, aby spravodlivo odsúdení väzni boli povzbudzovaní k úteku z väzenia. Je jasné, že Boh v celej Biblii volá ľudí von z duchovnej temnoty a pavučín náboženských organizácií. Prostredníctvom mnohých biblických textov Boh núti každého vyjsť zo zmätočného učenia nazývaného Babylon. Jeho dieťaťom nemôže byť ten, kto nie je ochotný to urobiť. Podmienky musia byť splnené!

"Vyjdite spomedzi tých ľudí a oddel'te sa, hovorí Pán. Nedotýkajte sa ničoho nečistého a ja vás prijmem. Budem vašim Otcom a vy budete Mojimi synmi a dcérami – hovorí všemohúci Pán." (II.Korinským 6, 17-18)

Kúpení sme za vysokú cenu

Teroristi uniesli jedno dieťa a za jeho život požadovali nezaplatiteľne veľké výkupné. Otec navrhol výmenu: "Namiesto môjho syna zostanem v zajatí ja." Dieťa tak bolo oslobodené, ale teroristi otca zavraždili. Namiesto syna zomrel otec.

– krátka ilustrácia dejín ľudstva a Božieho činu spasenia.

Satan – "terorista" dostal človeka do svojej moci, no **Boh, náš Otec, nás natoľko miloval, že si obliekol ľudské telo a ako Ježiš Kristus zomrel miesto nás.** Takto, skrze svoj život zaplatil za nás výkupné. Ježiš nie je iba Syn, Vykupiteľ, ale On je Otec Večnosti – také je učenie Biblie (Izaiáš 9, 6; 63, 16; 64, 7).

Apoštol Peter opísal spasenie takto:

"Nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom ste boli vykúpení... ale drahocennou krvou Krista, ako bezchybného a nepoškvrneného Baránka." (I.Petra 1, 18-19)

Bol to Boh, ktorý raz navštívil ľudstvo a spasil ho. (Lukáš 1, 68. 78; II.Korintským 5, 19) Ježiš je táto historická postava, ktorú môžeme spoznať cez Bibliu. Miluje natoľko, že všetko za nás obetoval. Bol pripravený obetovať vlastný život, aby nás zachránil od ciest bolesti a večnej smrti. V úprimnom a pravdu milujúcom človeku vyvolá táto veľká obeť prirodzene opätovanú lásku. Našu vd'ačnosť Bohu vieme dokázať tak, že aj my, podľa Jeho príkladu, nesebecky pomôžeme zachrániť z cesty večnej smrti druhých ľudí a budeme ich viesť na cestu večného šťastia. Kto takto koná, ten našiel pravý zmysel svojho života, lebo to je jediná vec, ktorá dáva vyrovnaný a spokojný život. Ježišov učeník, apoštol Ján, píše vo svojom liste:

"A toto prikázanie máme od Neho, aby ten, kto miluje Boha, miloval i svojho brata." (I.Jána 4, 21)

Dá sa Boha milovať?

Veľká časť ľudí zlorečí Bohu a väčšina z nich, aj keď v Neho verí, sa na Neho hnevá. Nie sú s Ním vôbec spokojní a nijako s Ním nie sú zmierení. To preto, lebo Ho nepoznajú. Cez túto štúdiu sa k Nemu dostaneme bližšie a lepšie Ho pochopíme. Láska nie je len pocit, ale zásada, ktorú máme nasledovať!

Ježiš hľadá učeníkov a očakáva od nich:

"Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Ako som ja miloval vás, tak sa aj vy vzájomne milujte!" Takáto je zachraňujúca láska. ***"Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď budete mať lásku jedni k druhým."*** (Ján 13, 34-35)

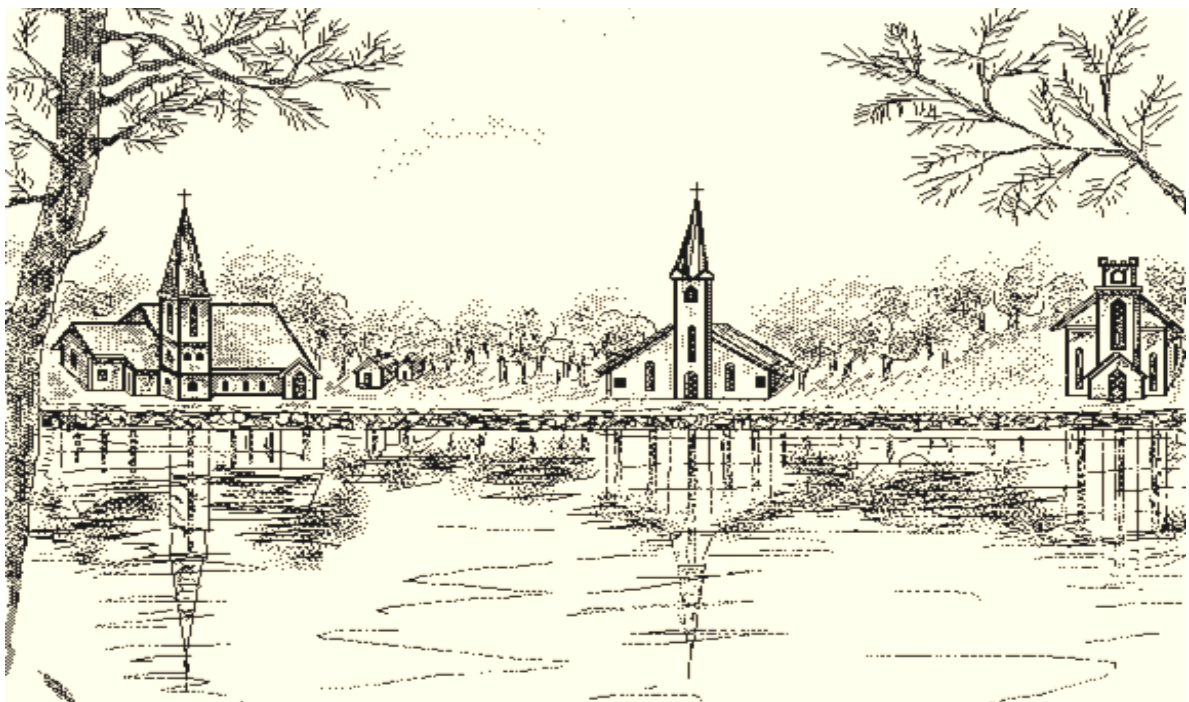
Nikto nemôže povedať, že miluje Boha, keď nemiluje svojich blížnych. Poznávacím znakom Ježišových učeníkov alebo nasledovníkov nie je – podľa Ježišovho vlastného vyhlásenia – patričnosť k niektorej cirkvi či opakovanie rôznych cirkevných obradov, ceremónií a tradícií, ale vzájomná úcta a nezištnosť, ktorú preukazujú jeden druhému, a ktorá sa prejavuje v ich činoch.

Ktorú z kresťanských cirkví založil Ježiš?

Ježiš nezaložil žiadnu cirkev. V Biblii nenájdeme meno žiadnej cirkvi, ku ktorej by sme mali patriť. Celé dejiny, až po dnešok, svedčia o tom, že rôzne cirkevné spoločenstvá sa pre rozdielne idey navzájom neobľubujú, neznášajú, vylúčia, nenávidia, ba v mnohých prípadoch i zabíjajú! Vylúčení členovia potom často sami založili novú cirkev, z ktorej aj oni vylúčili tých, ktorí sa nestotožnili s ich vieroukou. Takto postupne vzniklo množstvo rôznych cirkví.

Lahko teda môžeme usúdiť, že náboženské zoskupenia nie sú Božie "vynálezy" a v žiadnom prípade nie sú poznávacím znakom Ježišových učeníkov.

V ostatných rokoch vzniklo na Zemi 40 tisíc náboženských hnutí. Kto môže obetovať toľko času, aby preskúmal, ktoré je to pravé? **Každý rozmýšľajúci človek pochopí, prečo Ježiš žiadnu cirkev nezaložil, ani sa k žiadnej cirkvi Svojej doby nepripojil.**

Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní, skôr než bol vytrhnutý do neba, dal posledný príkaz svojim nasledovníkom – učeníkom:

"Daná mi je všetka moc na nebi i na Zemi. Chod'te teda, čiňte mi UČENÍKMI všetky národy." (Matúš 28, 18-20)

Ježiš nepovedal: "Čiňte ľudí nábožnými; pokiaľ možno založte veľa náboženstiev; alebo ich sústreďte do nejakej cirkvi... Ale ich čiňte učeníkmi, a to takým spôsobom, že ich budete milovať" (Ján 13, 35) – pretože spásanosná láska k bližným je charakteristickým znakom učeníctva. Ceňte si ich, zachráňte ich, **ved'te ľudí k Ježišovi, Majstrovi, k jedinému Učiteľovi**, aby unikli od večnej smrti a dostali sa k večnému šťastnému životu a došli aj k poznaniu pravdy (I. Timoteovi 2, 4). **Ako to treba urobiť?** Ježiš to ďalej objasní:

"Krstite ich v meno Otca i Syna, i Ducha Svätého."

Krstiť ohňom? Krstiť v meno?

Čo bolo preložené slovom krst, toho pôvodný význam je: ponoriť, vnoriť, zaplaviť (grécky baptizó – pôvod názvu Bratskej jednoty baptistov). Každý pozná zmysel tohto slova v prenesenom význame, napr. ponorený v dlžobách, vnoril sa do svojich starostí, ponorená do čítania atď. V tomto zmysle prosí Ježiš: Ponorte ľudí "v MENO Otca i Syna, i Ducha Svätého."

Slovo "krst" je v Biblii používané viackrát v rôznych významoch. Napr.:

1. *pokrstiť utrpením* (Matúš 20, 22-23);
2. *pokrstiť sa do smrti* (Rímskym 6, 3);
3. *pokrstiť sa do oblaku* (I. Korinským 10, 2);
4. *pokrstiť sa v Krista* (Galatským 3, 27);
5. *krstiť Svätým Duchom* (Matúš 3, 11);
6. *krstiť ohňom* (Matúš 3, 11);
7. *krstiť v meno* (Matúš 28, 19);
8. *krstiť vodou – to bol Jánov krst;*
"Ktorý ma poslal krstiť vodou" (Ján 1, 33);
"Odkiaľ bol Jánov krst?" (Matúš 21, 25)

Tak ako Ježiš v skutočnosti **nikdy nekrstil ohňom**, aj keď to Ján Krstiteľ o Ňom predpovedal, tak aj **krst v meno** nemôže znamenať krst vo vode. **Dobre uprime pozornosť na tento fakt: Ježiš Svoje vlastné utrpenia**

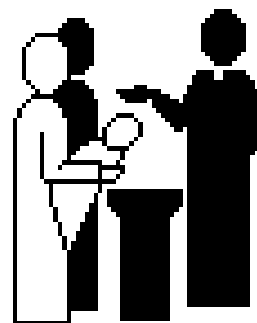
a ukrižovanie tiež nazýval "krstom" – Lukáš 12, 50: "**Ale krstom mám byť pokrstený a ako mi je úzko, kým sa to nestane.**" (Vid' taktiež Matúš 20, 22-23)

Ježiš pribitý na kríž bol úplne ponorený do utrpenia, takže bol pokrstený aj utrpením. Tí, ktorí veria v Bibliu, jednako na kríži ukrižovaní byť nechcú, aby takto napodobnili Ježiša. V nejakej forme ale chcú napodobniť Jeho vodný krst.

Vidíme, že Biblia nehovorí výlučne o vodnom krste alebo ponáraní do vody. Chápeme teda, na vyjadrenie koľkých vecí slovo krst používa? Apoštol Pavel, veľký apoštol pohanov, vzdával Bohu vďaku za to, že on nekrstil. Tento zvyk sa už vtedy zvrátil natoľko, že viedol k vytvoreniu kultu osobnosti. Vychvaľovali sa, kto bol kým pokrstený (viď I.Korinským 1, 13-17). Pavel vodný krst a hlásanie evanjelia staval do protikladu. Vodný krst nie je súčasťou hlásania evanjelia. Povedal: "**Lebo ma Kristus neposlal krstiť, ALE zvestovať evanjelium**" (17. verš).

*"Krstite ich v **MENO** Otca i Syna, i Ducha Svätého."* (Matúš 28, 19-20)

Tu Ježiš nerozkázal krstenie vodou, ale ponorenie sa do Božích mien. Každého máme oboznámiť s Božími MENAMI, lebo Boh dáva znáť Seba, ako aj Svoje skutky a vlastnosti, pod mnohými menami (Joel 2, 32; Skutky 2, 21).

Aj v Otčenáši, vo "vzorovej modlitbe" (Matúš 6, 9), sa jednoznačne prízvukuje Božie **meno**:

"**Posväť sa meno Tvoje!**" (Matúš 6, 9) Teda, ponoriť sa v Jeho meno je veľmi dôležité, lebo v **mene Pánovom je človek zachovaný.** Žalmy 91, 14-16:

"**Vyslobodím ho, lebo sa ma pridrža, vyvýšim ho, LEBO POZNÁ MOJE MENO... Bude volať na mňa a ohlásim sa mu, budem s ním v jeho súžení, vytrhnem ho a oslávim... ukážem mu svoje SPASENIE.**" Význam mena Ježiš: **Vysloboditeľ** (Matúš 1, 21).

Na konci Starého zákona, pred vystúpením Ježiša, Ján ponáral ľudí do vody (v rieke Jordán), čím bolo ukázané, že Boh odteraz, aj bez obetí chrámových zvierat, ich hriechy odpustí. **Krst vodou bol však len symbol, tiež ozajstného znovuzrodenia Ježiša. V skutočnosti sa máme "ponoriť" do Toho a "znovu zrodiť" cez Toho, Koho voda symbolizuje: Do Ježiša – Boha** (Matúš 1, 23; Ján 4, 10. 14.).

Je potrebné "ponoriť sa" do Božieho mena a v Božie meno treba veriť preto, aby sme sa stali deťmi Božími. Ján 1, 12-13: **Deťmi Božími budú tí, ktorí veria v JEHO MENO a nenarodili sa z vôle tela, ale z Boha.**

Zaplavme ľudí (pokrstíme ich) poznaním Boha, **veď večný život závisí od spoznania Boha** (Ján 17, 3).

Ježiš zároveň povedal: **"Naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal!"** (Matúš 28, 20) Slovom, musíme spoznať Boha – to znamená, skutočný príkaz ponorenia sa do Božích mien. Okrem toho, musíme spoznať aj prikázania vzťahujúce sa na náš život, teda Jeho prítomnú vôľu – k tomu nás vyzýva.

Aký bude dôsledok tohto nášho konania? **"Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta"** – sľúbil všetkou mocou disponujúci Ježiš. (Matúš 28, 20) Je dobrý pocit vedieť, že Ježiš je teraz s nami – bez všetkých vonkajších prejavov, spievania a modlenia, bez padania do extázy a diania zázrakov! Ježiš pri inej príležitosti sľúbil svoju prítomnosť: **"Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja medzi nimi."** (Matúš 18, 20)

Keď sa dvaja rozprávajú o Božích veciach, Ježiš je medzi nimi ako Tretí – bez spievania, modlenia a vonkajších formalít – a dáva pozor, či hovoríme pravdu v súlade s Jeho učením. Ježiš nehovorí o veľkých kostoloch, ale o tých pokorných, sebaobetavých jednotlivcoch, ktorí reťazovo podávajú ďalej radostnú zvesť (evanjelium) o Ježišovi a záchrane pred smrťou.

Na inom mieste v Písme sme povzbudzovaní k približovaniu sa k Bohu takto:

"Blahoslavený, kto číta, aj ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je v ňom napísané, lebo ten čas je blízko." (Zjavenia 1, 3)

Ježišov príkaz je, aby sme naučili ľudí zachovávať, čo Boh prikázal, aby už tu na Zemi mali duševný pokoj, a navyše, získali šťastný večný život. Tento biblický sprievodca má za cieľ oboznamovať ľudí s Ježišom a Jeho prikázaniami, ku ktorým sú pripojené Božie zaslúbenia. Kto túto knihu preštuduje, neol'utuje. Bude veľkým prínosom pre každého. Jednotlivcom, rodinám i väčšiemu okruhu, napr. domácim biblickým krúžkom, môže poskytnúť príjemné a vzrušujúce hodiny.

Človek má len dve možnosti: Buď si zvolí večný život alebo večné pominutie. Keď ide o takú veľkú vec, o život alebo smrť, je vhodné, aby sa každý osobne zaoberal tým, čo je pravda a prítomná Božia vôľa. Stojí za to oboznámiť sa s tým, ako si každý môže zvoliť večný blahobyť a vyhnúť sa večnému pominutiu. Teraz ešte trvá čas milosti. Ešte stále nie je neskoro povedať áno

na volanie Ježiša Krista: *"V čas príhodný som ťa vyslyšal a v deň spasenia som ti pomohol. Ajhľa, teraz je čas veľmi príhodný; ajhľa, teraz je deň spasenia"* (II.Korintským 6, 2).

"Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinutie. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som krotký a pokorný v srdci, a nájdete si odpočinutie duše. Lebo moje jarmo je lahodné a moje bremeno ľahké" (Matúš 11, 28-30).

Ľudia dobrovoľne, s trýžňou vláčia čoraz viac bremien, koľko len znesú, a mnohí ich už ani nevládzu. Chorých psychicky a fyzicky je čoraz viac. Pre niektorých sú bremená už také neúnosné, že ukončia svoj život predčasne. Ježiš to vie a ponúka, aby sme sa Jeho vecami, ktoré nie sú ťažké, zaoberali. Sľubuje nám, že u Neho nájdeme odpočinutie.

Vo viacerých prípadoch sa pozastavíme, prihliadajúc na skutočnosť, že ľudia chcú pri čítaní Biblie a pri diskusiách o Biblii dostať odpoveď na vzniknuté otázky hneď. Na najčastejšie dôležité otázky dáme odpovede podľa našich poznatkov, ktoré sú v súlade s Bibliou.

BIBLIA JE AKO MOZAIKA ALEBO VYKLADACÍ OBRAZ – PUZZLE

Spása človeka, dosiahnutie večného života úzko súvisí s tým, aby človek mohol dospieť k poznaniu pravdy. Je teda potrebné spoznať nové pravdy a dôjsť ku každej pravde (Ján 16, 13; I.Timoteovi 2, 4). Ježiš nás všetkých oslovil nasledovnými slovami: *Nebud'te ustarostení! Hľadajte pravdu kráľovstva Božieho, o zemské potreby sa váš nebeský Otec, Boh postará* (Matúš 6, 31-34).

Taký, čo pozná Sväté písmo, múdro ho interpretuje, učí ako Ježišov učeník, od Ducha Pravdy, od Boha, dostal súhrn poznatkov ohľadom nebeského kráľovstva, ten je podobný takému hospodárovi, ktorý **zo svojej komory vynáša nové i staré** – takto to učil Ježiš (viď Matúš 13, 52; I.Korinským 12, 8. 28.). A my budeme robiť presne to isté – budeme nanovo odhaľovať tisícročia staré aj nové interpretácie.

Raz som sa zoznámil s mladým cudzincom. Rozprávali sme sa o veciach viery, ale Bibliu nepoznal. Na druhý deň som kúpil Bibliu v jeho materinskom jazyku a ponúkol som mu ju prečítať. Po dvoch dňoch ju doniesol v ruke a povedal: "Priniesol som tvoju Bibliu, prečítal som ju." – 1300 strán drobných písmen?! Hneď som vedel, že nehovorí pravdu. Asi sa do nej ani nepozrel. Nebol "hladný" po pravde, alebo mu bola zakázaná. Avšak Ježiš sľúbil, že tí, ktorí sú *lační a smädní po spravodlivosti, budú nasýtení* (Matúš 5, 6).

Dnes má prístup k Biblii každý. Ľudia vedia čítať aj písať, ale teraz v tomto rýchlo sa rozvíjajúcom svete, z dôvodu zrýchleného života, sa k nej sotva dostanú, aby z nej čítali a študovali ju. Nepočítajú s tým, že hodiny života sa rýchlo krúčia. Ak premeškajú podmienky večného života a nespoznajú ich, už nikdy ich nebude možné dohoniť.

Biblia pozostáva zo 66 kníh. Je rozsiahla, v starom jazyku, a preto dosť ťažko zrozumiteľná. Nie div, veď je to niekoľkotisícročný text. Skladá sa zo zbierky kníh a listov, je to "Kniha kníh". Obsahuje veľmi veľa prorockých obrazov a podobenstiev, pre ktoré nestačí Bibliu prečítať len raz. Vyžaduje si pozorné štúdium, skúmanie a od Boha pochádzajúce vedenie k tomu, aby si zásady Biblie vedel osvojiť čitateľ každého veku.

Boh cez sväté texty Biblie chcel oznámiť životné zásady, riešenia aktuálnych spoločenských problémov pre ľudí každého veku. Chcel ukázať cestu, ktorá vedie k Nemu, cestu k múdrosti, šťastiu, slobode, bohatstvu, k čistej láske a ešte veľa iného dobrého.

Väčšina ľudí, ktorí zoberú do rúk túto knihu a začnú ju čítať, sa ku koncu nedostane ľahko. Je zdôvodnené, prečo bola Biblia pre svoj veľký rozsah a časovú núdzu nášho unáhleného sveta v podstate zhrnutá, v krátkosti predložená pred ľuďmi, aby **dostali chuť a vôľu preštudovať celé Sväté písmo.** (Matúš 4, 4)

Biblia dostala svoj názov podľa gréckeho mesta Byblos (staroveký prístav Gebal na území dnešného Libanonu), kde bolo objavené hláskové písmo. Vedci odhadujú vznik písma na rok 3100 pred Kr., čiže umenie písma je oveľa staršie než obdobie Mojžiša, ktorý prvé knihy Biblie napísal v 13. st. pred Kr. Archeológovia našli v Ugarite a na iných miestach písomné pramene staršie než táto doba, ktoré potvrdzujú hodnovernosť obdobia, v ktorom bola Biblia napísaná.

Do 66 kníh Biblie písalo viac ako 40 ľudí, ktorí žili v priebehu 1600 rokov v rôznych obdobiach, za najrozličnejších okolností a pod vplyvom najrôznejšej výchovy. Bol medzi nimi kráľ, štátnik, vojvoda, vládca, prorok, hudobný skladateľ, umelec, básnik, poľnohospodár, pastier, colník, rybár, lekár atď. Napriek tomu, Biblia tvorí jeden dokonalý celok. Tento súlad svedčí o tom, že sa zrodila pod Božím vedením, a práve preto sa nazýva "**Svätým písmom**". V Biblii často prehovorí sám Boh a Jeho proroci to zapísali. **Boh vnukol aj to, ktoré texty sa majú do zbierky dostať, ktoré sú dôležité a užitočné pre dobro ľudstva ako ponaučenie, aby ľudia spoznali cestu spasenia** (II.Timoteovi 3, 16). Jeden z Ježišových učeníkov, Peter, o prorockých písmach píše:

"Proroctvo nikdy nepovstalo z ľudskej vôle, ale pod vedením Ducha Svätého prehovorili Boží svätí ľudia." (II.Petra 1, 21)

Zvláštnosťou Biblie je, že sa prihovára každej vekovej skupine. V nej napísané učenia sa dajú ako zásada aktualizovať pre každú dobu a obsahuje prítomné pravdy. Napriek tomu, že je starobylá (tak ako súženie našej Zeme, ktoré speje ku koncu dejín) pre dobro ľudstva poskytuje časovo aktuálne a dôležité informácie týkajúce sa Božej vôle.

Z Biblie môžeme získať skutočné poznanie o Bohu, ktoré pre človeka znamená večný život, podobne ako pre novorodenca predstavuje život prítomnosť jeho matky. **Poznanie Boha je potrebné k tomu, aby si Ho človek zamiloval, spolupracoval s Ním a prispôbil sa Jeho zásadám.** Tak sa človek stáva priateľom Ježiša. (Ján 15, 14)

Biblia – svojím negatívnym i pozitívnym obsahom – bola písaná pre naše ponaučenie. Jedna časť obsahuje negatívne udalosti a príhody. Väčšiu časť Biblie tvoria tieto texty napísané preto, aby sme podľa nich **nekonali**. Niet človeka, ktorého by sme si mohli vziať za príklad, lebo každý človek je hriešny, trápi sa so zdedenými hriešnymi vlastnosťami a dokáže, že je nedostatočný, nehodný, ľahostajný, falošný alebo zlomyseľný. Preto Boh nasledovne upozorňuje:

**"Podľa ich skutkov nerobte";
"Napísané sú pre naše ponaučenie,
ktorých zastihol koniec vekov."**

(Matúš 23, 3; I.Korinským 10, 5-11 atď.)

Len menšia časť Biblie obsahuje to, čo chce Boh, podľa čoho máme žiť a konať. Tu je viditeľná Božia добрota, ochraňujúca ruka, starostlivá, zachraňujúca láska k nám a všetkým našim blíždym (II.Timoteovi 3, 16-17).

Kamene rôznych farieb a veľkostí sa dajú vedľa seba poukladať tak, že nakoniec nám vytvorí krásnu mozaiku. Alebo sa dajú kúpiť obrazové skladačky, ktoré sa skladajú z 500, 1000 alebo 3000 kusov a tieto kusy treba poukladať k sebe tak, aby vytvorili zodpovedajúci obraz. V každom prípade máme k nemu vzorový obraz, podľa ktorého sa dá skladačka poskladať. Keď nemáme predlohu, skladanie nám spôsobí veľké ťažkosti.

Biblia sa dá prirovnať aj k obrazu skladajúcemu sa z drobných kusov. K jej poskladaniu síce nemáme vzorový obraz, no máme inú pomoc: **Ten istý, Kto inšpiroval písanie Biblie, všetkému naučí a uvedie do každej pravdy** – toto prisľúbenie sme dostali od Ježiša (II.Petra 1, 21; Ján 14, 26; 16, 13; I.Jána 2, 20. 27.).

Prirovnajúc Bibliu k vykladaciemu obrazu môžeme teda povedať, že Božou inšpiráciou vieme, ktorý kus pasuje k druhému.

Sú také farebné kamene, ktoré môžeme do mozaiky vtesnať aj násilu, na rôzne miesta. Keď sa však pozrieme na celý obraz, vtedy vidíme, kde je chyba a zbadáme nesúlad – kamene tam nepasujú. Preto potrebujeme, aby nás inšpirujúci Boh priviedol ku každej pravde. Kto nie je Božím učeníkom, kto nepracuje spolu s Bohom, Jeho zásady, rady, príkazy a smernice nechá bez povšimnutia, ten nikdy nedokáže poskladať pravý "**mozaikový obraz**", a dôsledkom toho, vzťahujúc sa na Biblické pravdy, sa bude *potulovať*.

Rozumieš, čo čítaš?

Boh takto plánoval roztrúsenie "mozaikových kamienkov": *"Tu trochu, tam trochu..."* (Izaiáš 28, 13) *"Hľadajte v knihe Hospodinovej a čítajte! Ani jedno z toho všetkého nechýba, vzájomne sa nehľadajú, lebo ústa Hospodinove to rozkázali a Jeho Duch ich zhromaždil."* (Izaiáš 34, 16)

Boh nechcel, aby boli všetky učenia spísané spolu a jasne z toho dôvodu, aby tí, ktorí úprimne hľadajú Boha a pravdu *prosili, hľadali, klopali* a išli sa učiť k Nemu: **"Všetci budú vyučení od Hospodina."** (Ján 6, 45; Izaiáš 54, 13) Ale tí, ktorí majú falošné úmysly, túžia po sláve, panovačnosti, moci, peniazoch a snažia sa zvieŕť ľudí, tí nech sa potknú. Boh presne hovorí:

"Ale im je slovo Hospodinovo príkaz na príkaz, príkaz na príkaz; pravidlo na pravidlo, pravidlo na pravidlo; tu trochu, tam trochu, aby išli, klesli nazad a boli zdrvení, aby sa zaplietli do slučky a boli lapení. Preto počujte slovo Hospodinovo, posmievační muži, ktorí panujete nad týmto ľudom, ktorý je v Jeruzaleme. Pretože hovoríte: ...bič šlahavý keď sa privalí, nezasiahne nás, lebo sme si urobili útočiskom lož a zakrývame sa klamom." (Izaiáš 28, 13-15)

Aké z tohto plynie ponaučenie? Títo *panovníci* môžu dnes zobrazovať cirkevných predstavených, ktorí ľudí neoboznámia s podmienkami spasenia, ale aby si zachovali popularitu, hlásajú náboženské polopravdy. *Bývajúci v Jeruzaleme* môžu zase predstavovať veriacich vo vnútri cirkvi, ktorí sú oklamaní, lebo predsa nepoznajú Sväté písmo natoľko, aby sami vedeli skontrolovať, čo ich učia.

Vo veľa prípadoch takto náboženský panovníci vedome zavádzajú svedomie ľudí. Ak aj oni sami nie sú oklamaní. Týmto sa dá vysvetliť, že učení, múdri ľudia, ba ani učitelia Biblie, teológovia nie sú schopní jej porozumieť. Prejdú popri nej ako pri **nedôležitom**. No jednoduchí, úprimní a smädní po pravde jej porozumejú. Slová Ježiša – Matúš 11, 25:

"Ďakujem ti Otče, Pán neba i Zeme, že si skryl tieto veci pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich nemluvňatám." Nemluvňatá sú pokorní ľudia, ktorí sa nepokladajú za veľkých (Príslovia 30, 2-3). *Za múdrych a rozumných* sú tu považovaní tí učitelia náboženstiev, ktorí seba pokladajú za múdrych a ktorých aj veľa iných ľudí pokladá za nadmieru múdrych, až natoľko, že im dôverujú v plnej miere.

I.Korintským 1, 19: "Múdrost' múdrych zmarím a rozumnosť' rozumných zavrhnem." Veľa oficiálnych cirkevných učiteľov nemá dostatočnú znalosť

Biblie a Bibliu vysvetľujú nesprávne, pretože si podľa Božieho vyhlásenia zvolili "lož ako ochranu". Dôverujú klamstvu, vo svojich tradíciách, rôznych skutkoch a nehľadajú, ba obídu pravdu, ktorú učí Ježiš. Kolíšu ľudí vo falošných ilúziách, strašia a zaťažujú ľudskými prikázaniami. O Bohu a Jeho slove tvoria rozmazaný, abstraktný, smiešny alebo veľmi smutný a odstrašujúci obraz, ktorý vôbec nezodpovedá skutočnosti.

Boh číta myšlienky a rozumie ozajstným úmyslom ľudí a tí, **ktorí nehľadajú pravdu úprimne, tých ovládne omámenie** – Rímskym 11, 8-10:

"Ako je napísané: Dal im Boh ducha omámenia; oči, aby nevideli, uši, aby nepočuli až do dnešného dňa." Aj Dávid hovorí: "Nech im vlastný stôl bude osídлом a pascou, príčinou pádu a odplatou. Nech sa im zatemnia oči, aby nevideli, a chrbát nech im je zhrbený ustavične!"

Ako ďaleko dovidia tí, čo majú zhrbený chrbát? Len pred svoj nos a ďalej nie. Boh odmení len úprimne hľadajúcich. *Pokorným dáva milosť, ale pyšným odporuje.* (Jakub 4, 6)

BOŽIE ZASLÚBENIA PRE ĽUDSTVO

Víťazstvo pohltilo smrť! (I.Korinským 15, 54-57)

Boh ponúka život bez bolesti a smrti v dokonalom, dôstojnom, mladom, krásnom tele tým, ktorí majú byť spasení. Nezdá sa, že je to priveľký a neuveriteľný sľub? Vari na tom stále nepracuje aj lekárska veda? Čoraz viac chce predĺžiť ľudský život a zbaviť ho utrpenia. Ľudstvo sníva o víťazstve nad smrťou.

Čo všetko neurobia jednotlivci, len aby sa vyhli starnutiu a smrti! Napr. sú takí, ktorí z dôvodu nevyliciteľnej smrteľnej choroby nechajú seba alebo svojich najbližších zamraziť (v dusíku na mínus 196 stupňov), aby ich neskôr, keď túto chorobu už budú vedieť liečiť, znova zobudili a mohli ďalej žiť. Niektoré mladé páry kvôli svojej kariére zatiaľ nechcú dieťa. Svoje embryo si dajú zamraziť, aby vo svojom staršom veku mohli mať dieťa z buniek oplodnených v mladých rokoch. Bádatelia pracujú na rôznych metódach, aby nejakým spôsobom predĺžili život na niekoľko 100 rokov.

Boh sľúbil, že zničí smrť a vykúpeným tvorí nové telo. Keď sa nad tým zamyslíme, nie je ťažké tomu porozumieť. Boh stvoril človeka a tou istou

mocou ho vie stvoriť znovu s neporušiteľným a nesmrteľným telom. Po znovuzrodení bude mať pravdepodobne iný výzor. Môže byť krajší, väčší, príťažlivejší – no zostane tým istým človekom. Také nové telo si však ešte nevieme predstaviť. Biblia ho nazýva *duchovným telom* (I.Korinským 15, 44). Dieťa si tiež nevie predstaviť, ako bude vyzerat', keď bude mať 18 či 90 rokov! Slabému je ťažko predstaviť si, že raz by sa stal silným, alebo peknému, že by mal byť škaredým.

Vieme, ako vyzerá človek fyzicky i psychicky v dojčenskom veku. Potom sa mení – rastie, vyvíja, starne. Bude mať 10, 20, 40, 60, niektorý prípadne aj 90 rokov. V každom veku môžeme urobiť fotografie, na magnetofónovú pásku nahrat' jeho hlas, natočiť filmy. Človek v každom svojom veku vyzerá úplne inak. Mení sa jeho váha, má iný hlas, a predsa je ten istý človek, ktorý je, vo väčšine prípadov, schopný rozpamätať sa na svoj detský vek. Ježiš povedal: ***Telo samé nič neznamená, duch je, ktorý obživuje*** (Ján 6, 63). **Teda náš duch, náš rozumový a citový svet, je to, čo zaváži, čo je podstatné – aj po vzkriesení.**

Podstatou týchto obrazov je, že človek po zmŕtvychvstaní zostane ten istý, ale bez hriechu, v neporušiteľnom tele, a samozrejme, v nesmrteľnosti.
I.Korinským 15, 51-53:

"Všetci sa premeníme razom, v jednom okamihu, keď zaznie zvuk poslednej trúby, mŕtvi budú vzkriesení neporušiteľní, a my [ktorí žijeme] sa premeníme. Lebo toto porušiteľné Telo si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné Telo si musí obliecť nesmrteľnosť."

"Smrti viac nebude" – čítame o vykúpených v Zjaveniach 21, 4: *"Boh zotrie každú slzu z ich očí a smrti už viacej nebude, ani žiaľu, náreku, ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pominulo."* Už aj Izaiáš píše o tom v 25, 8:

"Zničí smrť navždy a Pán Hospodin zotrie slzy z každej tváre."

Potom nebudeme potrebovať viac úmornú robotu, lieky, lekárov, nemocnice, políciu, súdy, právnikov, väznice, domovy dôchodcov ani cintoríny.

A to, že ľudia vstanú z mŕtvych, sľúbil sám Stvoriteľ:

"Príde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobách [ktorí zomreli], počujú Jeho hlas a vyjdú: Tí, ktorí robili dobre, budú vzkriesení pre život a tí, ktorí páchali zlo, budú vzkriesení na odsúdenie..."

JA ho vzkriesim v posledný deň – toto tvrdil Ježiš, a my si môžeme byť stopercentne istí, že to aj vykoná (Ján 5, 28-29; 6, 54).

Čítali sme, že naše terajšie telo je porušiteľné a smrteľné. Túto skutočnosť netreba veľmi dokazovať. Všetci vieme, že naše telo je ako dych, ako kvet, ktorý ráno rozkvitne a večer opadne. Veľa starých ľudí sa ledva odváži pozrieť do zrkadla, lebo je bolestné na sebe vidieť, ako pominula sviežosť mladosti. Izaiáš 40, 6-7:

"Každé telo je tráva a všetka jeho krása ako poľný kvet. Usychá tráva, vädne kvet, keď dych Hospodinov zovanie naň. Áno, ľud je skutočne trávou!"

Každý človek je hriešny, skazený a smrteľný (Žalmy 14, 3).

"Odplata za hriech je smrť" (Rímskym 6, 23).

Vinný človek musí zomrieť: ***"Duša, ktorá hreší, tá zomrie"*** (Ezechiel 18, 20). Podľa tohto, v stave smrti zomrie celý človek, tak jeho telo, ako aj duša – citový svet a pominie sa i jeho zmýšľanie – Kazateľ 9, 4-6:

"Lepší je živý pes, ako mŕtvy lev. Lebo živí vedia, že zomrú, ale mŕtvi už o ničom nevedia... Ich láska, ich nenávisť aj ich žiarlivosť patrí minulosti a nemajú viac nijakého podielu na veky v ničom tom, čo sa deje pod Slnkom."

Zomretie (smrť) je opačný priebeh stvorenia:

"Prach [telo] sa navráti do zeme, ako bol a duch sa navráti k Bohu, Ktorý ho dal." (Kazateľ 12, 7) **Čo sa navráti k Bohu? Čo dal Boh pri stvorení?**

Keď Boh stvoril človeka z prachu zeme, ***vdýchol do jeho nozdier dych života, "takto sa stal človek živou dušou"*** (I.Mojžišova 2, 7). Boh dal do sformovanej neživej hliny ***dych života***. Človek žije dovtedy, kým dýcha. Po smrti sa dych života, presnejšie ***život, ktorý dostal, navráti k Bohu***.

Človek nedostal živú dušu, ktorá by mohla žiť sama bez tela, ale človek ***sa stal*** živým tvorom – živou dušou vcelku. Nie je jedno, keď poviem, že som ***dostal*** psa, alebo som sa psom ***stal***. Človek ***nedostal*** nejakú živú dušu, ktorá by ***mohla po smrti ďalej žiť bez tela, ale človek sa stal živou dušou.***

Bol bez života a dostal život. Po smrti sa stane opak: Človek život stratí. Môžeme to povedať aj tak, že Boh život vezme naspäť a človek bude znova **bez života**. Človek je v stave smrti bez vedomia, nevie o ničom, čo sa deje na tejto Zemi.

Smrť bola nariadená kľatbou, ale Božia veľká láska je prejavená ešte aj v nej. V mnohých prípadoch sa pokladá za "vykúpenie", keď niekto po dlhej, bolestnej chorobe konečne zosnul. A aká upokojujúca je myšlienka, že **v smrti je kľud a nie nepokoj**.

Boh hovorí judskému kráľovi: *"Preto hľa, pripojím ťa k tvojim otcom, a budeš sprataný do svojich hrobov v pokoji, a nebudú hľadiť tvoje oči na nič z toho zlého, ktoré uvediem na toto miesto."* (II.Kráľov 22, 20) Mŕtvi teda nevidia a nevedia nič, dokonca ani veľký judský kráľ.

Bolo by hrozné, keby zosnulý musel vidieť, čím všetkým po jeho smrti prechádzajú jeho pozostalí príbuzní. Napr. autonehoda – otec zomrie, matka sa dostane na invalidný vozík a dieťa bude duševný mrzák... alebo zúri vojna; postihne ich katastrofa; zvady a rozvody sú na dennom poriadku atď. Aký pokoj by mal mŕtvy, keby mal vidieť a počuť takéto veci? Nemecky sa cintorín nazýva "Dvor pokoja" (Friedhof), čo je v skutočnosti pravda a naozaj upokojujúce potešenie.

Jedno z Ježišových mien je "**Knieža Pokoja**" – On dáva pokoj aj v smrti. Po prebojovanom celom živote plnom utrpenia, biedy a neúspechov, môžeme mať istotu, že **v smrti nie je ďalej utrpenie a nepokoj, ale spánok a pokoj. Bud' vd'aka za to Kniežaťu Pokoja!**

O vzkriesení čítame v Rímskym 4, 17: "**Boh oživuje mŕtvych a volá to, čo NIE JE, ako čo by bolo.**"

V stave smrti ľudia zmiznú, nie sú. Kým Boh človeka zaopatruje životnou energiou, zatiaľ žije a potom život zanikne. Keď zapnem prúd, svetlo svieti. Keď prúd vypnem – kam sa podelo svetlo? Viac ho niet. Podobne je to aj so životom – v smrti nie je ďalej život.

Ježiš raz povedal: *"Nebojte sa tých, ktorí zabíjajú telo, ale dušu zabiť nemôžu. Skôr sa bojte Toho, Ktorý môže i dušu i telo zatratit' v pekle."* (Matúš 10, 28) Boh je ten súdiaci Sudca, Ktorý nakoniec môže človeka úplne so všetkým zničiť. **Avšak ľudí sa nemusíme báť, lebo z prvej smrti je vzkriesenie. Prvá smrť nie je konečná.**

Ľudia nemôžu zabiť dušu. Čo je to, čo ľudia nemôžu zabiť?

Je to ľudské **JA** tvoriace jeho rozumový a citový svet. Keď nás Boh vzkriesi, vyjde ten istý človek, ktorý zomrel. Jeho zovňajšok, telo, môže vyzeráť tak isto alebo aj inak, to nič neznamená, no jeho duševný, alebo citový svet a duchovný, alebo rozumový svet bude ten istý.

Boh – ľudské JA, a jeho vedomie nejako uskladní a vráti naspäť do vzkrieseného človeka. (V ére počítačov tomu oveľa ľahšie uveríme a predstavíme si to než starší ľudia kedysi.) Či tú uloženú vlastnosť potom nazveme dušou alebo duchom, alebo obidvoma, to je jedno. **Podstata je tá, že tento náš duševný a duchovný svet bez tela nemá v sebe žiadny život. Telo, duša a duch (rozum-mysel) tvorí človeka – ešte aj vzkrieseného človeka!** Ježiš je vzorom toho, aký bude človek po vzkriesení. ***"Ktorý pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným Jeho oslávenému telu."*** (Filipským 3, 21)

Všetci proroci Biblie verili vo vzkriesenie a o stave smrti hovorili ako o spánku a nevedomosti: Jób 14, 12: ***"Tak i človek, keď ľahne, nevstane; až kým nebo nepominie, neprebudia sa, ani nebudú zobudení zo svojho spánku."***

Žalmy 6, 6: ***"Lebo v smrti niet spomienky na Teba, ktože Ťa oslavuje v hrobe?!"***

Žalmy 115, 17: ***"Mŕtvi nechvália Hospodina, ani žiaden z tých, ktorí zostupujú na miesto mlčania."***

Smrť proroka Daniela Boh oznámil takto: ***"Ty však... budeš odpočívať a vstaneš k svojmu údelu na konci dní."*** (Daniel 12, 13; vid' Jób 33, 28-30; 19, 25-27 atď.) *Budeš odpočívať a vstaneš* – toto vedomie je pre potešenie všetkých, ktorí stoja pred smrťou, ale hlavne pre ich pozostalých.

I.Tesalonickým 4, 13. 18: ***"Nechceme..., aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, aby ste sa nezarmucovali ako ostatní, ktorí nemajú nádej... potešujte sa navzájom týmito slovami!"*** – totiž nádejou zmŕtvychvstania. ***"Vít'azstvo pohltilo smrť!"*** (I.Korinským 15, 54)

JEMU všetci žijú

Nám ľuďom je mŕtvy mŕtvym; ale pred Bohom je ako spiaci, lebo On môže kedykoľvek, za okamih vzkriesiť mŕtveho človeka. Ježiš povedal, že: "**Mŕtvi naozaj vstanú**, čo naznačil aj Mojžiš pri šípovom kre, keď nazýva Pána 'Bohom Abraháma, Bohom Izáka, Bohom Jáкова.' Nuž, Boh nie je Bohom mŕtvych, ale živých, lebo **Jemu všetci žijú**." (Lukáš 20, 37-38)

Keď Ježiš išiel vzkriesiť už 4 dni mŕtveho Lazara, povedal o ňom, že **Lazar spí** (Ján 11, 11-14). Aj na Jairovu zomrelú malú dcérku hovoril, že len **spí**. Ľudia Ho vysmiali, lebo ľuďom je zomrelý mŕtvy. No pre Ježiša títo spali, lebo On má moc ich vzkriesiť (príbeh u Lukáša 8, 49-54).

"Oživuje mŕtvych a volá to, čo nie je, ako čo by bolo." (Rímskym 4, 17)
Keď On chce, aby vstali k životu, vtedy im dá život.

Odkiaľ bude Boh volať mŕtvych?   Azda z neba alebo z pekla?

"Príde hodina, v ktorú všetci, ktorí sú v hrobch [ktorí sú v stave smrti], budú počuť Jeho hlas a vyjdú..." (Ján 5, 28)

A ktorí neboli pochovaní?

Čítali sme, že vstanú aj tí, ktorí zomreli v mori, zhoreli v ohni alebo zahynuli nejakou inou smrťou, vyjdú zovšadiaľ (Zjavenia 20, 13). O tom, čo kňazi občas, najmä pri príležitosti pohrebu kážu, však v Biblii nikde nečítame – že zosnulý je už v nebi, hľadá na smútiacich, utešuje ich a napokon, pri vzkriesení, odtiaľ zide dole! Nie v nebi, ale v hrobch budú počuť Boží hlas, t.j. v mŕtvom stave – tvrdí Ježiš!

Iní zase veria a tvrdia, že mŕtvi ľudia sa stanú anjelmi. Obzvlášť deťom, ktorým zomrel súrodenec, otec či mama, radi podávajú, že ich príbuzní sa stali anjelmi v nebesiach, ktorí sa na ne pozerajú, vidia ich, poprípade im môžu aj pomôcť. O koľko povzbudzujúcejšie a úctyhodnejšie by bolo povedať im pravdu, ako povedal Ježiš, že zosnutí spia, odpočívajú, ale vzkriesenie bude.

Mŕtvi vstanú v tele a postavia sa pred súd, budú súdení alebo odmenení podľa toho, čo v tele vykonali, dobré či zlé (II.Korinským 5, 10; Matúš 16, 27).

Boh sám JEDINÝ je nesmrteľný – takto jasne učí Biblia (I.Timoteovi 6, 15-16). Týmto ale vyslovuje aj to, že **každé iné tvorstvo je smrteľné a zničiteľné**. Kto učí, že duša človeka alebo jeho duch vedome žije v nejakej forme ďalej, tým tvrdí, že človek je nesmrteľný a Boha má za klamára. Načo by vlastne bolo potrebné vzkriesenie pri príchode Ježiša, keby mŕtvi boli nejakým spôsobom živí?

Stav mŕtvych – zjavenie duchov

Keď diabol v záhrade Eden podviedol Evu, povedal jej: "*Veru nezomriete*" (I.Mojžišova 3, 4). Ježiš jasne odhaľuje pradávneho podvodníka a nazýva ho "***otcom lži***" (Ján 8, 44), lebo lož vyšla od neho. Hlavne tá veľká lož, že mŕtvi žijú ďalej. Satan a jeho spojenci (duchovné bytosti, padlí anjeli), aby svoju lož ospravedlnili, sa niekedy zjavujú v mene alebo v obraze mŕtvych. Hovoria, klopú, píšú, odovzdávajú odkazy a v mnohých iných veciach dokážu napodobniť zosnulých v stave, keď ešte žili. Takýmto alebo iným spôsobom klamú, pokúšajú sa zavádzať ľudí a smrť tak urobiť "priateľskou". Žiaľ, nielen priateľskou. Pre niekoho urobia zo smrti stav, ktorý vyvoláva strach. Niektorých vedie k strachu už len predstava, že ich mŕtvy príbuzný je s nimi ešte stále nejakým spôsobom spojený. Netreba sa ale báť, radšej sa treba zbaviť týchto mylných domniek.

Hlavne špiritizmus a odvetvia okultizmu sa zaoberajú vyvolávaním duchov. Okrem toho ani pohanské a kresťanské náboženstvá nie sú uchránené od viery v duchov. Niektoré učia, že po smrti sa duše mŕtvych dostanú do pekla alebo očistca, prípadne rovno do neba. Ibaže takéto učenia sú Biblii úplne neznáme!

V Biblii je zaznamenaných niekoľko prípadov, že mŕtvi vstali z mŕtvych, ale ani v jedinom prípade nevedeli povedať nič o tom, čo v stave smrti prežili. Biblia učí, že mŕtvi nič nevedia – až do vzkriesenia – tak ako človek v hlbokom spánku nevie, čo sa okolo neho deje.

Sú aj také kresťanské náboženstvá, ktoré síce neveria, že mŕtvi nejakým spôsobom žijú ďalej, ale v súvislosti so zmŕtvychvstaním majú aj oni pokrivený názor. Veria, že ľudia síce vstanú z mŕtvych, ale predstavujú si, že nedisponujú tými istými schopnosťami ako teraz, ale stratia svoje pohlavie, schopnosť zaľúbiť sa, schopnosť plodiť, stratia partnera a všetko, čo k tomu patrí a je pre človeka veľmi príznačné.

Strata týchto schopností, ktoré dostal človek v záhrade Eden ako dar, by znamenala, že stvorenie nebolo dokonalé a po smrti, po vzkriesení by bolo treba na ľudoch urobiť zmenu. Takáto krivá predstava by v ľudoch chybné demonštrovala Stvoriteľovo dielo. Okrem toho, cena za spasenie, vybojované vzkriesenie na večný život, aj víťazné obnovenie nového človeka by boli nedostatočné. Diablove by sa rozhodne veľmi páčilo, keby vzkriesení ľudia pri návrate Ježiša dostali späť neúplné telo, ako i neúplný citový a duševný svet.

Spasenie, ktoré nám Ježiš obetovaním Svojho tela umožnil, by nedosiahlo cieľ úplne, teda, po sľúbenom vzkriesení by sme stratili nejakú dôležitú schopnosť, ktorú sme pri stvorení dostali, napr. naše slobodné rozhodnutie, reč, zrak, ruky alebo pohlavie, túžby, príťažlivosť či pocit šťastia a lásky.

Kristus Svoje stretnutie so spasenými **nazýva svadba Baránkova** a zástup veriacich pripodobňuje k *Svojej "manželke"* (Zjavenia 19, 7-9).

"Tvorca je tvojím Manželom... Vykupiteľ... bude sa volať Bohom celej zeme." (Izaiáš 54, 5)

*"Kto sa **pripojí k Pánovi**, je s Ním jeden Duch."* (I.Korinským 6, 17)

Takéto intímne prirovnania nám dovoľujú usudzovať, že znovuzrodený človek bude mať pohlavie, bude muž a žena. Boh hovorí o "dojčati", poukazujúc na územie novej Zeme a na zvieracie mláďatá (Izaiáš 11, 6-9).

Oľutoval Boh dar pohlavia a obral nás oň? V Biblii však stojí: **"Lebo Božie dary sú neodvolateľné"** (Rímskym 11, 29).

Boh nás varuje pred falošnými bohmi, Satanovou mocou a pred tým, aby sme nehľadali spojenie s mŕtvymi, ani s tými, ktorí mŕtvych vyvolávajú. Je to veľmi nebezpečná vec. Keď Boh voviedol izraelský ľud do krajiny Kanán a vyhnal spred nich zlé, nečisté národy spolčené s diablom a zaoberajúce sa aj vyvolávaním mŕtvych, povedal:

*"Keď vojdeš do zeme, ktorú ti dá Hospodin, tvoj Boh, nebudeš sa učiť robiť podľa ohavností tých národov. Nech sa **nenájde u teba** nikto, kto by viedol svojho syna alebo svoju dcéru cez oheň, ani **veštec**, vykladač znamení, zaklínač, čarodejník, bosorák [ktorý užíva drogy, narkoman, šarlatán], **vyvolávač duchov**, ani vedomec alebo taký, ktorý by sa niečo **pýtal mŕtvych**. **Lebo ohavnosťou je Hospodinovi každý, kto to robí, a práve pre tie ohavnosti ich vyháňa Hospodin, tvoj Boh, spred teba.** Bud' dokonalý a bezúhonný s Hospodinom, svojím Bohom, lebo národy, ktorých zem zaujmeš do dedičstva, počúvajú planetárov a veštcov, ale **tebe to nedovolil Hospodin – tvoj Boh.**"* (V.Mojžišova 18, 9-14)

Tento božský zákaz nech stojí aj dnes pred nami ako prísna zásada!

Boh odníme svoju ochraňujúcu ruku z tých, ktorí sa zaoberajú takouto ohavnosťou – Zjavenia 16, 14: **"Lebo sú to diabolskí duchovia, ktorí robia znamenia..."** O znameniach diabla čítame v II.Korinským 11, 13-15:

*"Takí falošní apoštoli sú lstiví pracovníci, pretvarujúci sa na apoštolov Kristových. A nie div, veď sám **Satan sa premieňa na anjela svetla.**"*

Teda nie je veľkou vecou, ak sa i jeho služobníci predstavujú, ako keby boli služobníkmi spravodlivosti, ktorých koniec bude podľa ich skutkov.

Biblia jasne odhaľuje, že **Satan je tak isto ako jeho služobníci maskovaný zmenou svojho zovňajška** (napr. odevy prikazujúce česť, vysoké cirkevné pozície, meno, výrečnosť, veľký vplyv, prepychové stavby, klenoty, bohatstvo a pod.). Predstierajú dobre, ale za tým všetkým je falošnosť, lebo Božie a Ježišove prikázania si nevážia.

Čo Ježiš povedal o dôkaze našej lásky k Nemu?

"Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania." (Ján 14, 15)

Dá sa spoznať Satana, keď sa zjaví ako sprostredkovateľ svetla vzbudzujúci autoritu? Prípadne podľa toho, že neučí pravdu? K tomu, aby sme to vedeli skontrolovať, je ale potrebné dostačujúce poznanie Biblie.

V dnešnej dobe môžeme čítať veľa spravodajstiev o zdanlivo mŕtvych, ktorí boli blízko smrti, a kým došlo za tých pár minút k znovuoživeniu, zjavila sa im nejaká **jasná bytosť**. Popri tom sa pred dotýčným premietnu aj tie najškaredšie hriechy jeho "životného filmu". Táto jasná bytosť sa len usmieva, ba čo viac, prejavuje svoje potešenie. Môže to byť "**otec ľži**" – diabol, ktorý zavádza ľudí a z každej strany sa ich snaží podviesť. **Môže to byť takisto on, ktorý sa zjaví jednotlivcom ako "anjel svetla"**.

V každom prípade, len tí, ktorí **nezomreli** môžu vyrozprávať svoje "smrteľné zážitky", lebo ak má niekto mŕtvy mozog, nie je možné priviesť ho späť k životu. Aj zdanlivo mŕtvi alebo tí, ktorých uspávajú počas operácie, môžu mať zvláštne euforické zážitky, podobné ako pod vplyvom omamných drog. **Tí, ktorí znovu prídu k sebe, neboli skutočne mŕtvi. Práve preto ich spravodajstvo nemôže byť spoľahlivé. Mozgová smrť je skutočná smrť, z ktorej človeka nemožno oživiť.** Keď sa srdce zastaví a krv ďalej nedodáva kyslík do mozgu, má to na mozog zlý dopad už po niekoľkých minútach, teda mozgové bunky postupne odumierajú. Ak sa aj podarí srdce po 10 minútach znova sfunkčniť, mozog utrpel značnú škodu a vo všeobecnosti už nebude normálne uvažovať.

Viacerí rozprávajú, že videli seba samého vznášať sa nad svojím telom. Stáva sa to i v obyčajnom sne, znovu a znovu, a niet sa čomu čudovať. Následkom havárie alebo úrazu nastáva šok, pričom organizmus produkuje v mimoriadnom množstve rôzne chemické látky (endogén, endorfín, adrenalín), ktoré bez všetkého môžu zapríčiniť takéto zvláštne delirické javy. V narkóze – počas operácie a v rôznych životu nebezpečných stavoch pacienti tiež prežívajú mimoriadne sny, napríklad účinok tunela, čo som aj osobne prežil.

Počas uspávania v priebehu operácie som mal pocit, ako keby som sa vznášal v strede rúry, s priemerom asi 2 metre, a letel hlavou dopredu. Počul som hučať zvuk letu, súmerný so zrýchlením. Rúra sa trochu rozširovala smerom von a na konci bolo veľmi silné, a predsa príjemné svetlo. Keď som letel smerom von rýchlosťou rýchlika, zvuk sa stále zosilňoval a podobal sa ľudskej vrave. Už som dosahoval lúče svetla, ktoré prichádzali zvonku a cítil som, že sa konečne dostanem von. Zrazu som úplne prudko zabrzdil a celkom spomalil. Obklopilo ma tmavé šero a vznášal som sa dlho, pomaly, akoby som plával vo vzduchu. Zmocnil sa ma depresívny pocit, že ešte stále mám pred sebou dlhú cestu. Opäť som postupne zrýchľoval, opakovane prežíval predošlé. (Tento zážitok bol zapríčinený hĺbkou alebo slabším stupňom uspávania).

Mimoriadne sny môže mať každý. Ja som ich mal tiež niekoľko. Kedysi sa mi snívalo, že som ležal v truhle a išiel som navštíviť sám seba. Vošiel som cez bránu, na policiach bolo veľa truhiel, no hneď som vedel, v ktorej ležim ja. Rozprával som sa s mojím mŕtvym telom, potom som sa pozeral, ako ho vynesú a pochovajú. Dookola stálo veľa ľudí, ja medzi nimi a díval som sa na svoj vlastný pohreb. Nazrel som aj do jamy, kam spustili truhlu. Bol to úplne obyčajný sen.

Pri ďalšej príležitosti som s niekým bojoval s mečom a prebodol ma. Všetko pozorujúc bolo mi ľúto nechať tam svoju mŕtvolu. Jednoducho som zobral chrbtový kôš, v ktorom kedysi rozvážali pečivo, vložil doň svoje telo, zobral ho na chrbát a vliekol sám seba. Predstaviť si v skutočnosti niečo také je hrozné, no vo sne to vôbec nebolo strašidelné.

Mnohokrát sa mi opakovane snívalo so známymi, ktorí sú dávno mŕtvi. Ich tváre som videl jasnejšie, ako keď na nich myslím v skutočnosti; aj som sa s nimi rozprával. Tak isto sa stretnem vo sne aj so živými; niektorých poznám, iných nie. Nieкто sa mohol vo sne aj vášnivo bozkávať, mať ľubostné zážitky a zažiť všelijaké intenzívne, sotva predstaviteľné scény s rôznymi známymi alebo neznámymi osobami. Takéto sny obyčajne človek inému nevyrozpráva, lebo sa za ne hanbí, veď v skutočnosti by sa ani neodvážil na niečo podobné pomyslieť. Toto všetko je vlastne produkcia podvedomia a v mnohých prípadoch celkom intenzívne pôsobí aj na telo. Vo sne môže človek zo seba

vydávať hlasy, stenať, zrevať, unaviť sa, spotiť sa a mať intenzívny pôžitok z jedla i z čohokoľvek iného. I keď len zriedka, ale ľudia mávajú takéto výnimočné sny. Aj Boh hovorí o takýchto možnostiach. Šalamún napísal: *"Márne zavčasu vstávate, neskoro si líhate a jedávate chlieb tvrdej námahy; On zatiaľ svojmu milému dáva spánok."* (Žalmy 127,2) Boh Svojich milých môže uspokojiť aj v ich snoch. Nenechá nasledovníkov Ježiša dlho v biede, núdzi a nenechá ich vyhladovať na smrť. **Ján 6, 27:** *"Neusilujte sa o pominuteľný pokrm, ale o pokrm, ktorý zostáva pre večný život a ktorý vám dá Syn človeka."*

V detských rokoch som napr. vo sne musel často pred niekým utekať a nemohol som utiecť, nohy sa mi nehýbali, bolo to hrozné. Potom som sa pokúsil vzlietnuť. Zo začiatku sa mi to nedarilo, ale skúšal som dovtedy, kým som nevedel lietať čoraz lepšie. Ešte aj dodnes využívam túto naučenú schopnosť, keď ma v mojich snoch naháňajú. Tieto veci spomínam preto, lebo podobné sny a skúsenosti má a môže mať hocikto. Nemajú žiadny zvláštny význam, iba niektorí tomu venujú pozornosť, iní nie.

Sny môžu byť aj rozumné, plné významu a v nich by Boh rád niekoho na niečo upozornil, ale zvyčajne im málokto venuje pozornosť. Raz som videl vo sne môjho dobrého známeho vo veľkom nebezpečenstve. Napísal som mu list, aby si dal na seba pozor, aby sa mu nestalo nejaké nešťastie. Odpísal mi a ďakoval, lebo skutočne bol vo veľkom ohrození.

Mohli by sme pokračovať ďalej, no vráťme sa k našej téme.

Aj dnes sú mnohí, ktorých diabol oklame. Chodia k veštcom, veria astrológii (vešteniu z hviezd) a idú aj k vyvolávačom mŕtvych, alebo sa združujú do všelijakých náboženstiev. Nejdú priamo k Bohu a nepridržiavajú sa Biblických právd. Takíto ľudia nemajú "svit rannej zory" (hovorí Boh), nemajú svetla, potácajú sa ako opití. Predstavujú si, že to, čo je v nich, je svetlo – ale je to len tma.

Izaiáš 8, 19-21: *"Keď vám povedia: 'Dopytujte sa duchov zomrelých*

a veštcov, ktorí šepcú a mrmlú', poviete: 'Či sa ľud nemá pýtať svojho Boha? Ale za živých sa pýtať mŕtvych!?' K zákonu sa obráťte a k svedectvu! [Prorokom.] Ak nebudú hovoriť takto, budú ako tí, pre ktorých niet svitania. A budú chodiť v nej [v zemi] utrápení a hladní."

Ámos 8, 11-12: *"Hľa, prichádzajú dni – znie výrok Jahveho – keď pošlem na zem hlad. Nie hlad po chlebe ani smäd po vode, ale po počúvaní Jahveho slova. Vtedy budú ľudia putovať od mora k moru, budú blúdiť od severu k východu a hľadať Jahveho slovo, ale ho nenájdu."* Tí, ktorí vstúpia na takéto poverčivé diabolské územia, ktoré Boh zakázal, a dôverujú im, musia niesť za svoje činy negatívne následky.

Biblia píše aj o tých, ktorí veria astrológii, vešteniu z hviezd. S príkladom pohanov upozorňuje Boh aj kresťanov, ktorí pozorujú znamenia nebies – Jeremiáš 10, 2: *"Takto hovorí Hospodin: "Neučte sa ceste pohanov a znamení nebies sa neľakajte, lebo pohania sa ich ľakajú." "Keď zdvihneš svoje oči k nebu a uvidíš tam Slnko, Mesiac, hviezdy, všetko vojsko nebies, nedaj sa oklamať, neklaňaj sa im a neuctievaj ich..."* (V.Mojžišova 4, 19; 17, 3-5)

Boh nám ponúka život, no viaže ho k podmienkam – Ezechiel 18, 31-32:

"Odvrhnite od seba všetky svoje hriechy, ktoré ste spáchali, a zadovážte si nové srdce a nového ducha! Prečo by ste mali zomrieť...?! Lebo nemám záľuby v smrti zomierajúceho, hovorí Pán Hospodin. Obráťte sa teda a ŽITE!"

Kde sú nebesá?

Stojí zato zoznámiť sa s Bohom a zaoberať sa Bibliou, lebo skrýva pre človeka veľký poklad – smernicu k večnému šťastnému životu.

No ale kedy začína ten šťastný život?

Začína návratom Ježiša, keď mŕtvi vstanú, živí budú premenení v novom tele a spasených Boh zoberie so sebou do neba (Ján 6, 39; 14, 1-3). Do neba?

A kde je nebo? Koľko miliónov svetelných rokov od nás? Na ktorej planéte vo vesmíre? Znova musíme siahnuť po Biblii, aby nám dala odpoveď.

Ježiš sa po svojom zmŕtvychvstaní najprv ukázal Márii Magdaléne, ale nedovolil jej, aby sa Ho dotkla. Odôvodnil to tým, že ešte nevyšiel hore k Svojmu Otcovi. Stalo sa to v skorých ranných hodinách. Ešte v ten večer sa zjavil učeníkom a oni Ho mohli ohmatať, jedol pred nimi rybu a medový plást.

Podľa tohto sa dá usúdiť, že za ten krátky čas, v ten deň bol v "nebi" a prišiel aj späť (Ján 20, 17; Lukáš 24, 39-43).

Kde býva Boh? *"V nebesiach."* (Žalmy 2, 4) *"Otče náš, Ktorý si v nebesiach."* Čo to znamená? Kde sa nachádza nebo, keď náš Otec vie byť súčasne prítomný aj v izbe každého modliaceho sa človeka v rovnakom čase, keď Boh je všade? *"Ale keď sa ty modlíš, vojdí do svojej komôrky a zavrúc svoje dvere modli sa svojmu Otcovi, ktorý je v skrytosti, a tvoj Otec, ktorý vidí v skrytosti, odplatí ti zjavne."* (Matúš 6, 6. 9.) Tak to vedel už aj kráľ Dávid: *"Keby som stúpil na nebesá, tam si Ty! Keby som si ustlal v hrobe, hľa, i tam si! Keby... som zaletel a býval pri najvzdialenejšom mori, aj tam by ma viedla Tvoja ruka."* (Žalmy 139, 8-10)

Boh je v nebesiach, je v nebi. Boh je všade. Pod pojmom nebesia rozumieme kozmos, čiže nekonečný vesmír, do ktorého patrí aj naša Zem.

Modlitba proroka Daniela, trvajúca asi 3-4 minúty, je zapísaná. Daniel povedal:

"Kým som ja ešte hovoril na modlitbe, priletel rýchle muž Gabriel, ktorého som predtým videl vo videní, dotkol sa ma... a riekol... Na začiatku tvojich pokorných prosieb vyšlo slovo a ja som prišiel, aby som ti ho oznámil..., aby som ťa učinil schopným rozumiieť tajomstvám." (Daniel 9, 21-23)

Toto nám umožňuje pochopiť, že tento anjel z "neba" bol na Zemi za veľmi krátky čas, teda nemohol prísť z nejakej veľkej vzdialenosti – aj keby bol išiel rýchlosťou svetla! Rýchlosť svetla je 300 tisíc km za 1 sekundu, a to je ako obísť 7 a pol krát okolo Zeme za 1 sekundu. Keď zažneme svetlo, v miestnosti sa ihneď rozsvieti. Naša Zem obieha okolo Slnka a je od neho vzdialená 150 miliónov km. Svetlo k nám odtiaľ dôjde za 8 minút, z Mesiaca za 1 sekundu. Svetelný rok je vzdialenosť, ktorú svetlo prejde za 1 rok (9,46 bilióna km).

Vo vesmíre sa takto meria vzdialenosť hviezd. Najbližšia hviezda (Alfa Proxima Centauri) je od nás vzdialená 4,3 svetelných rokov. Najbližšia hviezdna sústava, galaxia Andromeda, je už od nás vzdialená 105 svetelných rokov. Počet galaxií sa odhaduje aspoň na 100 miliárd a každá galaxia pozostáva asi zo 100 miliárd hviezd.

Naša Mliečna sústava obsahuje asi 200-400 miliárd hviezd, ale sú aj menšie či väčšie extragalaktické sústavy. Odborná veda jednoducho nie je schopná podať presné údaje o nespočítateľnom množstve hviezd.

V júli 2010 bola objavená monster hviezda, katalogizovaná ako R136a1, prekonávajúca všetky doterajšie rekordy. Žiari 10 miliónkrát jasnejšie ako naše Slnko, jej hmotnosť je 265-krát väčšia. A ešte jedna veľká vec – je od nás 10 miliárdkrát ďalej ako Slnko.

Je nemožné si predstaviť, ako sú od nás hviezdy vzdialené. Nejakú predstavu si môžeme utvoriť len prostredníctvom prirovnania, hoci aj to je ťažko pochopiteľné. Predstavme si model, v ktorom by 1000 km bola stotina 1 milimetra. Naša Zem by sa tak scvrkla na 1 desatinu milimetra (bola by 10-krát menšia ako špendlíková hlavička). V tomto zmenšení je Slnko veľké len 14 mm a Zem by okolo neho obiehal vo vzdialenosti 1,5 m. Najbližšia hviezda v tomto modeli sa nachádza už na 400. kilometri a nasledujúca, Sírirus, na 900. kilometri atď. Priemer našej Mliečnej sústavy v tomto nepatrnom zmenšenom modeli je už taký veľký, že by reálne 240-krát obsiahla našu planétu Zem.

Predstavme si, že Boh toto všetko zaplňa, všetko stvoril sám v sebe a drží pod starostlivosťou – Žalmy 147, 4-5:

"Určuje počet hviezd a všetky volá po mene. VEĽKÝ a všemocný je náš Pán, Jeho múdrosť nemá hraníc."

Z týchto predstáv a biblických správ možno vyvodiť záver: **Nebesá a Boha netreba hľadať niekde v diaľave, na nejakom inom mieste, ale iba v inej dimenzii.** Nemyslíme si, že Boh sem a tam poskakuje, kým niečo pripravuje, alebo odletí, keď chce niekde byť... lebo On vie byť zároveň všade, súčasne, činný kdekoľvek. Ešte budeme vidieť, že pokiaľ bol Ježiš na Zemi, bol zároveň aj v nebi, kde aj stále je. Teda **On je súčasne, v jednom čase v celom vesmíre** (Ján 3, 13).

Múdry Šalamún to vyjadril:

"Nebesia a nebesá nebies Ťa nemôžu obsiahnuť." (I.Králi 8, 27) Naše Slnko a Mesiac je v nebi, patria k vesmíru. **Astronauti z Mesiaca, alebo z vesmírnej stanice vidia Zem v nebi** a Boh býva v nebi: **"Nebesá sú mi stolicou,"** hovorí sám Boh a vyhlási, že **On zaplňuje nebesia i Zem** (Izaiáš 66, 1; Jeremiáš 23, 24).

Boh je vo vesmíre všadeprítomný (aj tu, kde žijeme my). "Nie je ďaleko od nikoho z nás," vysvetľuje apoštol Pavel (Skutky 17, 27). Takto je pochopiteľné aj to, keď sa človek dostane do nešťastia a volá k Bohu, Jeho pomoc môže byť okamžite, v zlomku sekundy pri ňom. Na tomto istom mieste, kde sa nachádzame, sú rádiové i obrazové vlny, a predsa nás nerušia, lebo ich nevidíme. Takýmto spôsobom môžeme pochopiť, že nebo sa nachádza tiež na tomto mieste, len v inom pohľade, v inej dimenzii.

Ježiš nie je obmedzený len na jedno ľudské telo. Kolosenským 1, 16-17: "V ŇOM je stvorené všetko, čo je v nebesiach i čo je na Zemi, viditeľné i neviditeľné... Všetko je stvorené skrze Neho a cieľom Neho. On je pred všetkým a všetko trvá v ŇOM." Dáva nám na vedomie, že Ježiš – ako Boh, je v skutočnosti natoľko veľký a nepochopiteľný, že všetko – hmotný i duchovný svet – stvoril sám v sebe.

Takto vieme pochopiť Ježišove vyhlásenia o nebeskom kráľovstve zapísané v Evanjeliách. Napríklad:

"Priblížilo sa nebeské kráľovstvo" (Matúš 10, 7)

"Prišlo k vám Božie kráľovstvo." (Matúš 12, 28)

"Božie kráľovstvo nepríde tak, žeby sa to dalo spozorovať. Ani nepovedia: 'Aha, tu je!' alebo: 'Tamto je!' lebo **Božie kráľovstvo je medzi vami.**" (Lukáš 17, 20-21)

"Ale ak ja Božím prstom vyháňam démonov, tak iste **prišlo k vám Božie kráľovstvo.**" – povedal Ježiš (Lukáš 11, 20).

Ježiš rozkázal diablom a tí sa vzdialili. S Ním bolo Božie kráľovstvo medzi nimi. Kde by Boh nevládol, nepanoval, tam by nebolo Jeho kráľovstvo. Ale Boh vládne všade, práve preto **je Božie kráľovstvo všade.** Ľudské srdce je jediné, v čom Boh vždy nevládne – presnejšie vyjadrené – v duševnom a duchovnom svete človeka. Práve preto, pokiaľ je pri moci Satan, môžeme prosiť v našich modlitbách: **Zbav nás zlého! Nech príde Tvoje kráľovstvo!** Čiže, nech príde ten deň, keď budeš jedine Ty sám vládnuť v nás, aj na celej zeme!

Vážení učitelia Izraela, kňazi a ich vedúci neverili Ježišovmu učeniu. Neverili, že On by bol Mesiáš. Väčšina tomu neverí ani do dnešného dňa. Jeden ich veľký učiteľ, **Nikodém**, by sa predsa bol rád stretol s Ježišom, ale aby jeho vážnosť neutrpela žiadnu ujmu, vyhľadal Ježiša v noci, v tajnosti. Pri ich rozhovore mu Ježiš

medzi iným prezradil o sebe ohromnú vec, že kým je tu na Zemi, je v jednom čase aj v nebi: "...Syn človeka [**Ježiš**], **ktorý je v nebi**" (Ján 3, 13; Efežským 4, 10).

Je poľutovaniahodné, že moderné preklady, veľká časť revidovanej a prepracovanej Biblie (napr. slovenský katolícky, evanjelický a ekumenický preklad) toto Ježišovo vyhlásenie vynechala alebo pozmenila. Asi preto, že sa im zdalo nezmyselné a nechceli tomu uveriť. Ako by mohol byť jeden človek prítomný súčasne na dvoch miestach? Avšak Ježišovo vyhlásenie je jednoznačné: On je v nebi. Vráti sa naspäť a zoberie k sebe Svojich spasených, – **tak to sľúbil**:

"Aby ste aj vy boli tam, kde ja SOM." (Ján 14, 3) **Nepovedal, kde budem ja, ale kde ja som.**

Ježiš je všade; a my budeme môcť ísť všade, do celého vesmíru, kde je On. Tisíc rokov budeme v nebi – toľko hovorí Biblia. Za ten čas, i neskôr, **budeme môcť navštíviť na ostatných planétach žijúce bytosti**, porozprávať im o svojich neúspechoch, víťazstvách, zážitkoch, ktoré sme získali na Zemi, ale hlavne o Božej dobrotivosti, ktorú sme prežili. Môžeme si vymeniť skúsenosti, poznatky, **oboznámiť sa s ich vedou, technikou, prácou, potravou, zábavou a mnohými inými vecami, o ktorých teraz nemáme ani poňatia**. Pre nás je vzorom vzkriesené telo Ježiša, ktoré nebolo ďalej viazané k Zemi (Filipským 3, 21). My sa potom presídlime späť na znovustvorenú Zem (II.Petra 3, 13).

Dnes ľudí charakterizuje ohromná cestovná horúčka. Zem sa stala malou, lebo všade sa môžeme dostať relatívne jednoducho. **Tí, čo radi cestujú, objavujú nové veci, majú smäd po poznávaní, chcú robiť novšie a novšie objavy, pre tých by malo byť Nebeské kráľovstvo zvlášť príťažlivé**. V našom premenenom tele sa nám budú ponúkať oveľa väčšie možnosti. Naš život bude obdivuhodne plný zážitkov, plný radostí a uspokojí všetky sny a túžby.

Tu chceme zopakovať, že ľudia, ktorí zomreli, po svojom vzkriesení a premenení zostanú skutočne tými istými ľuďmi. Budú si pamätať to, čo prežili vo svojom zemskom živote, ich vedomie zostane. Jób bol o tom tiež presvedčený:

"Ja viem, že môj Vykupiteľ žije a posledný sa postaví nad mojím prachom. A keď raz takto všade vôkol rozryjú moju kožu, potom, vyprostený zo svojho tela, uvidím Boha, **Ktorého ja sám uvidím pre seba. Moje oči, nie cudzie Ho uvidia!"** (Jób 19, 25-27)

Naše telo síce strávia červy, ale Boh utvorí nové telo, nové oči. Preto Jób hovorí: **"Ja sám, moje oči Ho uvidia."**

Boh chce, aby bol každý človek spasený

Mnohí si myslia a falošne hlásajú, že každý človek nakoniec nejakou dôjde k večnému spaseniu. Je pravda, že *Boh chce, aby bol každý človek spasený*. Je to Jeho zámer a pranie (I.Timoteovi 2, 4; II.Petra 3, 9) a On zo svojej strany v tomto smere aj všetko vykonal. No žiaľ, nie každý bude mať účasť na večnej blaženosti. Biblia píše, že bude málo tých, čo ju obdržia. Boh totiž dal človeku **slobodnú vôľu, voľbu dobra či zla a On rešpektuje slobodnú vôľu človeka a nikoho nenúti, aby prijal Jeho ponuku a dar**. Niektorí ochotne prijmu a s radosťou prispôsobia svoj život podmienkam, lenže viac je takých, ktorí odmietnu (Rímskym 6, 23; 11, 4).

Niekoľko môže povedať: "Prečo Boh nespasí každého človeka?" – veď nikto sa nepýtal na svet, no dostal sa na túto Zem, na javisko svetovej krízy bez vlastnej vôle. Zem a človek sa takisto dostali do krízy mimo Božej vôle. Boh z lásky stvoril samostatne rozmýšľajúcich ľudí, disponujúcich schopnosťou samostatného úsudku. Prvý ľudský pár postavil pred skúšku poslušnosti, ale Adam a Eva v skúške neobstáli, prestúpili Božie prikázanie, padli do hriechu, a chrlili na seba smrť.

Boh, v dôsledku Svojej spravodlivosti a lásky, rozuzlil záchranu ľudí: Trest (následok hriechu) prijal sám na seba a ako človek ho odtrpel. Týmto získal právo na odpustenie našich hriechov, a aby v Neho veriace stvorenia mohli dostať večný život. Teda takto nikto nemusí zomrieť naveky, len prijať Ježišovu – hriech odpúšťajúcu – obeť do daru, a svoj ďalší život prispôbiť Božím prikázaniam.

Zdá sa to veľmi jednoduché, a predsa, väčšina ľudí chce sama trpieť za svoje hriechy a Božiu obeť ("Božieho Baránka", Ježiša) odmieta. V Starom zákone, podľa ceremoniálnych príkazov, za hriechy spáchané človekom bolo potrebné ako náhradu zarezať nevinné zviera, v mnohých prípadoch baránka, ktorý Ježiša symbolizoval. Preto je Ježiš pomenovaný aj **Baránkom Božím** (Ján 1, 29).

Nikto nemôže brať Boha na zodpovednosť za to, že sa narodil a ani preto, že potom snáď bude zatratený. Boh roztvoril brány Nebeského kráľovstva pred každým človekom. S Ježišom sa "priblížilo nebeské kráľovstvo." (Matúš 10, 7) Ježiš sú tie "dvere", cez ktoré môžeme vojsť k životu (Ján 10, 9). Väčšina ľudí – žiaľ – si volí iné cesty, hľadajú iné "dvere" a iné "brány", dúfajú v ľudí a v cirkev, dôverujú vlastným emóciám. Cestu milosti ponúkanú Ježišom a "dvere" večného života nehľadajú, neocceňujú a ani nenájdu.

Ježiš vo viacerých prípadoch objasnil, že tí, ktorí sa pokladajú za veriacich a nasledujú náboženstvá, majú najmenšiu šancu na večný život. Napríklad:

Raz poslal svojich učeníkov do okolitých nábožných židovských miest, ktoré chcel čoskoro navštíviť. Pripravil ich na možnosť, že ich posolstvo ľudia neprijmú, neuveria, že sa pre nich *priblížilo nebeské kráľovstvo*. **Tie staré nábožné mestá Izraela** – Ježiš ich v nasledujúcej reči uvádza – **sú symbolmi dnešných cirkví**. Lukáš 10, 10-15:

"Do ktoréhokolvek mesta by ste vošli a neprijali by vás, vyjdite do jeho ulíc a povedzte: 'Striasame na vás aj prach, ktorý sa nám vo vašom meste prilepil na nohy. Ale vedzte, že sa k vám priblížilo Božie kráľovstvo.' Hovorím vám, že Sodomčanom bude znesiteľnejšie toho dňa [dňa súdu] ako tomu mestu."

Žiaľ, podobne ani nasledovníci dnešných náboženstiev neveria, že sa k nim priblížilo Božie kráľovstvo. Nevedia si predstaviť, že sa Ježiš v tomto našom čase môže čoskoro vrátiť – ako súdiaci sudca.

"Beda ti, KORAZIN! Beda ti, BETSAIDA!" (To boli veriace židovské mestá). "Lebo keby sa v Týre a Sidone (pohanské mestá) udiali divy, ktoré sa udiali vo vás, dávno by... boli činili pokánie. Pre Týrus a Sidon to bude preto na súde znesiteľnejšie ako pre vás."

Ba aj najväčšie veriace mesto (dnes by sme mohli povedať najväčšia veriaca cirkev alebo napr. zhromaždenie, ktoré pozná zákon najlepšie) bolo neveriace a Božích poslov zašliapalo. Ježiš o veriacich mesta Jeruzalem hovorí nasledovné:

"Jeruzalem, Jeruzalem, ktorý vraždíš prorokov a kameňuješ tých, ktorí sú poslaní k tebe, koľko rásom chcel zhromaždiť tvoje deti, tak ako sliepka zhromažďuje svoje kuriatka pod svoje krídla, ale nechceli ste! Hľa, zanecháva sa vám váš dom pustý!" (Matúš 23, 37-38)

Ježiš ten slávny veľký jeruzalemský chrám nazýva **ich domom** a nepomenuje ho viac svojím.

Bude málo tých, ktorí budú spasení?

Raz sa niekto opýtal Ježiša: "Pane, či je málo tých, ktorí budú spasení?" On im povedal: "Usilujte sa vojsť tesnou bránou, lebo **MNOHÍ** – hovorím vám – **sa budú SNAŽIŤ** vojsť, ale **NEBUDÚ MÔCŤ.**" (Lukáš 13, 23-24)

Kto sú tí, ktorí nebudú môcť vojsť, hoci sa snažia a je ich VEĽA? Tí, ktorí chcú dosiahnuť spasenie spôsobom nie daným od Boha, ale svojím vlastným spôsobom, tak ako im diktujú ich cirkvi, duchovní či kňazi (verse 26-27).

Takí nenapredujú po "úzkej ceste", po ktorej chodil Ježiš. Nevolia si "tesnú bránu", ktorú ponúkol Ježiš, ale svoju spásu zveria nejakým učiteľom náboženstiev, kňazom, cirkvi a sektám. Síce sa snažia, bojujú, ale nie správne, nie podľa Božích pravidiel – II.Timoteovi 2, 5:

"Keď aj niekto zápasí, nebude korunovaný, ak nezápasil podľa pravidiel."

Kto sa *nesnaží* žiť podľa Bohom daných pravidiel, ten márne zápasí, nemôže byť spasený.

Veľa ľudí vloží celú svoju silu do tohto pozemského života. Chcú mať úplný blahobyť už tu. Niekto to chce docieľať nábožne, iný bez náboženstva. Tak či onak, Božiu cestu, podmienky spasenia, osobne sami nehľadajú, ale nedokážu ani posúdiť, či sú ich činy a viera správne alebo nie, veď nepoznajú celkové učenie Biblie. Teda ich *snaženie* nie je správne – sú so sebou a vlastnou vierou spokojní. **Ježiš učil:**

"Vojdite tesnou bránou, lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do záhuby a mnoho je tých, ktorí sa ňou uberajú. Lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie k životu a málo je tých, ktorí ju nachádzajú!" (Matúš 7, 13-14)

Teda to, čo chceme nájsť, treba najskôr hľadať.

Keď napríklad vo veľkom meste hľadám určitú ulicu alebo budovu a vypytujem sa na ňu, v mnohých prípadoch dostanem od rôznych ľudí rôznu odpoveď. Každý ma posielá iným smerom. Ale keď mám mapu mesta, tak sa na to môžem pozrieť **sám osobne** a trafím tam najkratšou cestou. Z tohto vyplýva ponaučenie: Keď sa na veci, ktoré sa týkajú Božieho kráľovstva či večného života, vypytujem predstaviteľov cirkví, tak ma pre stovky náboženských smerov posielajú rôznymi cestami.

"Málo je tých, ktorí ju nachádzajú!" – povedal Ježiš – úmyselne, lebo nečítajú Bibliu sami osobne. Neučia sa to, čo je sľúbené od Svätého Ducha, Ducha pravdy (Ján 16, 13), ale svoje spasenie zveria cirkevným učiteľom. Ježiš to veriacim aj vyčíta: **"Prečo aj sami od seba nesúdite to, čo je spravodlivé?"** (Lukáš 12, 57)

Samozrejme, jeden od druhého sa môžeme aj musíme učiť. Nie však od ľudí platených z nejakého oficiálneho náboženského spoločenstva, ktorí sú obmedzení. Ich jediným cieľom je stúpencov priviazať k sebe a svojej skupine.

Ježiš poslal všetkých, ktorí sa od Neho učia, neustále sa vyvíjajú a nechajú sa viesť všetkými pravdami, aby učili ostatných ľudí. Ale dal nám aj to, čo ľudí treba učiť. Teda to, čo prikázal Ježiš ako človek, keď fyzicky žil medzi ľuďmi. To, čo ako Boh hlásal od začiatku prostredníctvom svojich prorokov počas celej Biblie, vrátane všetkých prikázaní. Raz okolostojacim ľuďom povedal: **Prv ako bol Abrahám, Ja Som.** Ale Ježiš existoval nielen pred Abrahámom, ale aj potom, čo vstal z mŕtvych a telesne bol vytrhnutý do neba. Od tej doby je s nami ako Duch, ako sľúbil: **"Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta."**

My musíme byť Ježišovými učeníkmi a nimi máme urobiť aj iných ľudí. Napriek tomu, že Ho nevidíme, predsa je s nami – tomu musíme uveriť: **"Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi."** (Matúš 18, 20) **"Všetkých bude učiť sám Boh."** – napísali už aj proroci (Ján 6, 45; Izaiáš 54, 13; Jeremiáš 31, 34).

Zoberme si ponaučenie z Ježišových slov! Boh teda hľadá mužov a ženy, ktorí sú zbavení poručníctva cirkví, náboženstiev či ideológie politických strán. Hľadá samostatne rozmyšľajúcich, v znalostiach rastúcich, schopných vyvíjať sa, ktorí nájdu úzku cestu smerujúcu k večnému životu.

Človek má hľadať *"úzku cestu"*, ktorá vedie do večného života a večnej blaženosti. Napredovať po tejto úzkej ceste si však vyžaduje určité odriekanie, skrýva v sebe ťažkosti. V istých súvislostiach predstavuje aj bremeno (záťaž), ale v porovnaní so sľubom večného života sú tieto záťaže nepatrné. Ježiš tvrdil: **"Moje jarmo je lahodné a moje bremeno ľahké!"** (Matúš 11, 30) Ježišove bremeno je ľahké. Teda nie kvôli zrieknutiam je nazvaná úzkou, ale preto, lebo k jej nájdeniu je potrebný samostatný, slobodne rozmyšľajúci jedinec, a nie pod vplyvom masovej sugescie omámená myseľ.

Široká cesta – ktorá vedie do večného zahynutia – je široká nie z toho dôvodu, že by bola taká ľahká, ale preto, že po nej idú mnohí. *Široká cesta* nie je ľahšia ako *úzka*, veď ľudia tam nie sú slobodní, ba čo viac, nosia veľmi ťažké "batohy" – rôzne ľudské a cirkevné bremená – Matúš 23, 4:

"Viažu ťažké, až neúnosné bremená a kladú ich ľuďom na plecía..." Pomyslime len napr. na časté modlenie sa cez deň, chodenie do kostola, udržiavanie a financovanie cirkevnej organizácie, renovácie ich budov, plnenie mnohých ľudských nariadení, ktoré postrádajú Božie prikázania.

Ježiš odhalil falošné nariadenia cirkevných autorít:

"Obratne odsúvate Božie prikázania, aby ste zachovávali svoje ustanovenia." (Marek 7, 9)

Je zrejmé, že členovia cirkví sa snažia fanaticky zachovávať ťažké nariadenia svojich vodcov, hoci im to spôsobuje bolesť. Dosvedčujú to ako dejiny, tak prítomnosť náboženských bojov. No vykonávanie Božích príkazov a nariadení (ako napr. milosrdenstvo, láska k blížnemu, pokora, dobrotivosť...) zd'aleka nepovažujú za dôležité.

Svojich cirkevných členov nezaťažujú len duševne – v ich svedomí, ale aj hmotne – fyzicky, **rozmanitými cirkevnými ceremoniálnymi cvičeniami, ktoré postrádajú Božie prikázania, sú bez úžitku**, slovami apoštola Pavla: **ktoré majú malý úžitok** (I. Timoteovi 4, 8).

Veľmi veľa je tých, ktorí nehľadali cestu sami. Niektorým širokú cestu ponúkli v rodine, v ktorej sa narodili, iným bola určená národnosťou. Niektorým bola nasilu nanútená náboženstvami, ktoré vytvorili ľudia. Všetci po nej idú na vlastné *nebezpečie*, lebo široká cesta vedie do záhuby (Matúš 7, 13).

Kto sa nachádza na širokej ceste?

Na širokej ceste sú presvedčení ateisti, ktorí neveria v Boha, veria len vlastnému rozumu. To ale neznamená, že ateisti by boli horší ako tí nábožní. Veľká časť z nich disponuje vysokou morálkou, sú dobrými občanmi s poctivým spôsobom života, nie sú zlomyseľní, dokonca vo väčšine z nich je viac ľudskosti, ctia si ľudí, chránia životné prostredie, ochraňujú našu planétu... Nemôžeme jednoznačne tvrdiť, že ateisti by bohatých vebili a chudobných by využívali oveľa viac než mnohí veriaci, aj tí vo vysokých pozíciách. Ateisti nedokážu veriť v Boha najmä preto, lebo sa domnievajú, že to, čo robia a prikazujú náboženstvá, je Božia vôľa, a preto bez náboženstva dokážu spokojne existovať. Mnohí z veriacich nie sú ani morálnejší ako neveriaci, veď väznice sú plné nábožných ľudí, aj veriaci prestupujú pravidlá cestnej premávky a podobné zákony, aj medzi nábožnými sú takí, ktorí obľubujú alkoholické nápoje a iné omamné látky, lebo majú **horkosť v duši** (viď Príslovia 31, 6).

Škoda, že mnohí, ktorí sa orientujú na vedu, nespoznajú jedinečného Boha stvoriteľa a udržiavateľa, dokonca ani prostredníctvom množstva zázrakov, ktoré dokázali už aj vedci, a ktoré umožňujú napr. život na našej Zemi... Práve tí, ktorí nachádzajú pôžitok vo výskume, sa uspokojia s vývojovou líniou opice a niekoľkými desiatkami rokov života. Nechcú celý vesmír skúmať ďalej cez večnosť!? Je to tragédia; *to sú synovia, ktorí nechcú poslúchať zákon Hospodinov* (Izaiáš 29, 16; 30, 8-9).

Druhá veľká skupina sú ľudia, ktorí neveria v Boha preto, lebo ani veľa učených ľudí neverí a oni radšej dôverujú týmto svojim idolom. Ateisti nie sú neveriaci, len neveria v Boha. Azda preto, aby zahnali myšlienku, že sa pred Ním raz budú zodpovedať. Avšak disponujú oveľa väčšou vierou ako veriaci, veď ich svetonázor vyžaduje omnoho väčšiu vieru ako je viera v Boha. Je neuveriteľné,

čomu všetkému musia neveriaci uveriť kvôli tomu, aby boli neveriacimi! Veria sérii náhod, od vzniku celého vesmíru, aj vzniku života. Týchto ateistov – v pomere k obyvateľstvu Zeme – nie je príliš veľa, práve preto nie je možné, aby iba oni boli chodiaci po "širokej ceste" a všetci, ktorí veria v Boha, kráčajú "úzkou cestou".

Aj náboženstvá sú na širokej ceste.

V najväčších kresťanských náboženstvách už nemluvňatá nedobrovoľným krstom prijímajú do cirkvi, takže nemusia ani hľadať, ani nájsť pravdu, ale deťom je jednoducho niektoré náboženstvo nanútené. A batol'atá dedia náboženstvo po svojich rodičoch. Vlastne sú predestinovaní (predurčení), aby do tej či onej cirkvi patrili.

Väčšina ľudstva žije v nejakej viere alebo nasleduje nejaké náboženstvo. Ľudia sú veriaci, počnúc primitívnymi, cez pohanské náboženstvá až po kresťanstvo. Buď veria v nadprirodzené sily, alebo v iných bohov, veď sa modlia a konajú náboženské cvičenia. Týchto ľudí **"je veľa"**, nesmierne veľa. Teda, všetci títo môžu byť zaradení medzi chodiacich po "širokej ceste". (Matúš 7, 13)

Prečo sú v takej beznádejnej situácii tí, ktorí nasledujú nejaké náboženstvo?

Preto, lebo – podľa Ježišových slov – **Svätý Duch uvedie do každej pravdy a nie cirkev. Keby aj niektorá z cirkví uviedla veriacich do pravdy, hneď by sa vynorila otázka: Ktorá cirkev – z niekoľkých stoviek kresťanských cirkví?!**

Každá cirkev, náboženská skupina i sekta si namýšľa, že ona našla pravú cestu a hlása, a nasleduje pravdu. Práve pre túto domýšľavosť Ježiš, **Ktorý veľmi dobre pozná ich skutky**, určuje **zhromaždeniam** protichodnú "diagnózu":

"Máš meno, že si živý, ale si mŕtvy." Lebo hovoríš: 'Som bohatý, zbohatol som, nepotrebujem nič' – a nevieš, že si biedny, mizerný, poľutovaniahodný, chudobný, slepý i nahý." (Zjavenia 3, 1. 17.)

Toto je diagnóza členov cirkví, zvlášť v našej dobe. Nevedia, ale ani nechcú vedieť, že sa nachádzajú v takomto, pre Boha neprijateľnom stave. V poznaní, ako aj duševne sa cítia bohatí, sebaistí, takto je pochopiteľné, že nechcú a ani neočakávajú žiadnu zmenu, žiadne zlepšenie od svojej cirkvi.

Pre svoju namyslenosť im Boh nemôže dať väčšie svetlo, ved' Ho neprosia, nebúchajú, nehľadajú, a takto im ho Boh nemôže nanútiť. Ježiš vyslovil božskú zásadu: **"Chválim Ťa, Otče, Pane neba a zeme, že si toto [poznanie] skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil nemluvňatám"** (Matúš 11, 25). Keby Ježiš za svojich učeníkov povolal školákov, väčšinu času by trávil v sporoch, pretože ich už nesprávne naučili. Ježiš povolal duchovné nemluvňatá, ktoré boli pripravené počúvať, rozvíjať sa, učiť sa od Neho a vykonávať Jeho príkazy.

Nasledovníci najrozličnejších náboženstiev majú málo šancí na večný život kvôli svojmu sebauspokojeniu. Domnievajú sa totiž, že *nič nepotrebujú*, nechcú sa vyvíjať vo viere, v poznaní Boha, biblických právd, láske k blížnemu, v nesebeckosti, ktorá je spravodlivejším rozdelením hmotných statkov a zahŕňa aj vytvorenie a dodržiavanie humánnych zákonov. Preto aj ľudia tvoriaci kresťanské náboženstvá a strany, nie iba popierajúci Boha, patria medzi tých, ktorí chodia po "širokej ceste" a idú do zahynutia (Matúš 7, 13-14).

Ale kto je na úzkej ceste, ktorú treba nájsť?

Ježiš sám seba nazýva "CESTOU", ktorú máme nájsť a spoznať, keď si vyberieme život (Ján 14, 6). Musíme nájsť múdrosť a samého múdreho Boha, o Ktorom čítame: **"Ktorí ma *pilne* hľadajú, nájdú ma."** (Príslovia 8, 17)

"Ak nachýliš ucho k múdrosti a nakloníš srdce [mysel'] k rozvahe... ak ju budeš hľadať ako striebro a budeš ju vyhľadávať ako skryté poklady, vtedy... nájdeš poznanie Boha." (Vid' Príslovia 2, 1-5)

"Kto pozná moje prikázania a zachováva ich... zjavím mu seba samého." (Ján 14, 21; Matúš 11, 27)

Ježiš hovorí v jednotnom čísle: "Kto... tomu." Títo jednotlivci, ktorí poznajú Boha, sa v oblasti viery stanú samostatnými, sami osobne skúmajú Sväté Písmo, čo ich Duch Boží naučí, čomu porozumejú, to aj činia. **Ten, kto koná Božiu vôľu, zostáva naveky** (I. Jána 2, 17). Títo jednotlivci **kráčajú** po úzkej ceste.

Po úzkej ceste sa dá ísť len po jednom, jednotlivo, nie v skupinách, lebo sa na ňu inak nezmestia. Ježiš ide pred nimi a všetci títo idú v Jeho šľapajach

– Ján 12, 26:

"Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje! A kde som ja, tam bude i môj služobník." – čiže v nebi, a to navždy. Tiež to hovorí v jednotnom čísle.

Ako môžeme slúžiť Ježišovi? Ako Ho môžeme nasledovať

– dokonca i do neba?

Ježiš sa narodil v hlboko veriacej izraelskej židovskej rodine. V Izraeli bol iba jediný chrám, a to v Jeruzaleme. Ježiš sa prvýkrát dostal do chrámu pravdepodobne vo veku 12 rokov, pri príležitosti každoročného veľkého sviatku Pascha – (Veľká noc). Stratil sa rodičom a našli Ho po 3 dňoch pri chráme rozprávať sa so zákonníkmi. Keď Ho Mária obvinila, prečo s nimi nešiel domov, povedal jej: *Či ste nevedeli, že sa mám zaoberať tým, čo patrí môjmu Otcovi?* (Lukáš 2, 49) Ježiš ich takto skôr pokarhal. Vrátil sa s nimi domov a až do veku 30 rokov bol remeselníkom, pracoval ako tesár, keď musel podľa prorockej predpovede vystúpiť.

Ježiš, podľa predpovede, strávil svoje detstvo a mladosť v meste Nazaret. V každom väčšom meste existovala synagóga, ktorú nazývali aj zbor alebo zhromaždenie. Tam sa hovorilo a čítalo o Svätom Písme. Ježiš tam pravdepodobne chodil iba v sobotu, kým nedosiahol 12 rokov a Jeho rodina to ako od dieťaťa očakávala. Do školy nechodil a ako učiteľ predčasne vystúpiť nechcel. Po Jeho vystúpení poslucháči premýšľali: *Ako to, že sa vyzná v Písmach, keď sa neučil?* (Ján 7, 15) Keď Ježiš na jeseň v roku 27 poslednú sobotu na slávnosť Stánkov vystúpil, odišiel do synagógy, kam chodieval v detstve so Svojimi rodičmi. Keby tam chodil vždy, okamžite by Ho každý spoznal. Z knihy Izaiášovej prečítal krátky text, sadol si a začal s nimi hovoriť. Divili sa: *Kto to môže byť, Kto týmto spôsobom vysvetľuje Bibliu? Ktosi si Ho všimol a spoznal: Nie je to syn toho tesára Jozefa a Márie? Nevolajú sa Jeho bratia Jakub, Jozef, Šimon a Júda? – A nežijú u nás aj všetky Jeho sestry?* (Matúš 13, 54-57; Lukáš 4, 16-30)

Ako vidíme, 4 bratov a sestry Ježiša v zhromaždení podľa mena poznali, ale Jeho nie. Ježiš sa ich Svojimi slovami dotkol natoľko, že Ho vytlačili na vrch na okraji mesta a chceli Ho odtiaľ sotiť. Unikol im zázrakom. Čo z toho môžeme odvodiť? Ježiš nebol ani veľkým návštevníkom chrámu, ani zhromaždenia. Bol putujúcim prorokom, učiteľom, väčšinu času vonku a učil tam zhromaždené davy ľudí. Je tiež potrebné vedieť, že Ježiš nebol členom cirkvi, ale aj tí, ktorí vyznávali Ježiša Krista (Mesiáša), boli zo synagógy vylúčení (Ján 9, 22).

Mária Ho nesprevádzala, ani Jeho súrodenci v Neho neverili (Matúš 12, 46-50). Aj Mu hovorili: *Chod' na sviatok do Jeruzalema, a ukáž sa svetu, ak chceš byť známy!* (Ján 7, 1-8) Toto všetko je možné prečítať v Biblii. Čítali sme, že *Ježišovi musíme slúžiť a nasledovať Ho, ak sa chceme dostať tam, kde je teraz, totiž v nebi. Skôr ako opustil Svojich učeníkov na zemi, povedal im: chod'te teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy... a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal.* V tomto Ho môžeme nasledovať a poslúchať.

Teraz sa postupne učíme z Ježišových prikázaní veľa vecí, ktoré sa podľa svojich vedomostí a schopností pokúsime stratenému svetu odovzdať ako dar. Ak to vykonáme, budeme Ježišovými nasledovníkmi a budeme mať veľa radosti.

Modlenie sa, dávanie darov, chodenie do kostola

Medzi podmienkami večného života nie je patričnosť k nejakej cirkvi. Boh nám nedal žiadny príkaz chodiť do nejakého kostola, zhromaždenia či modlitebne, kde by sme mali spievať sväté piesne, verejne dávať dary a modliť sa, aby to ľudia videli. Tých, čo takto robia, Ježiš priamo odsúdil a vylúčil z nebeskej odmeny, veď **podľa Matúša 6, 1-8** učil:

"Dávajte si pozor, aby ste nedávali svoje dary [peniaze] pred ľuďmi preto, aby vás videli, lebo nebudete mať odmenu u svojho Otca, Ktorý je na nebesiach. Robia to pokrytci v zhromaždeniach. Tvoj dar nech je v skrytosti!

Iba Boh môže vedieť, na čo rozdávaš dary. Nenechaj nikoho hovoriť, kam vložíš svoje peniaze. Ježiš vidí, že investuješ v súlade s Jeho vôľou a obetuješ pre Neho svoje materiálne vlastníctvo, aby si zachránil ľudí.

A keď sa modlíš, nebuď ako pokrytci, ktorí sa radi postojacky modlievajú v zhromaždeniach, aby ich ľudia videli. Veru, hovorím vám,

že dostali svoju odmenu" – totiž od tých, ktorí ich videli, lebo ich pokladajú za nábožných a dobrých veriacich, obdivujú a chvália ich, uznávajú a vzhliadajú k nim. **V mnohých prípadoch sa navzájom hodnotia, aký je kto veriaci, podľa svojich verejných modlitieb.**

"Keď sa ty modlíš, modli sa v skrytosti. Vojdi do svojej izby, zatvor za sebou dvere a modli sa. A nehovorte veľa ako pohania, ktorí si myslia, že budú vypočutí pre svoju mnohovravnosť. Nebuďte im podobní!"

Ježiš vymenoval tieto pravidlá viery už pri svojom vystúpení v prvom veľkom kázaní – pre každého v Bibliu veriaceho dobre známe – "Kázanie na Hore". Svojím vlastným ľuďom nenazýva tých, ktorí sa denne dlho alebo veľakrát modlia, tých ale jednoducho nazýva pohanmi.

V niektorých kláštoroch sa k modleniu zhromaždia aj šesťkrát denne. Sú takí, ktorí žmolia ruženec a pri každom hrboli, pri každom zrnku perly musia odriecť jednu modlitbu. Po spovedi si veľa ľudí musí odpykať svoje hriechy a za trest sa odmodliť veľa modlitieb. Takýchto modlitebníkov a podobné ľudské výmysly opakovane môžeme vidieť aj v TV.

Ktovie prečo to robia? V Evanjeliách môžu čítať, že Bohu sa to nepáči. Ježiš tých, ktorí sa veľa modlia, nazýva pohanmi. Tým, ktorí Ho nasledujú, prikázal, aby im neboli podobní. Myslia si, že Boh zabudol, čo Mu pred chvíľou povedali? Chcú Ho na niečo nahovoriť? Bohu chcú nanútiť svoju vlastnú vôľu? V Otčenáši však hovoria: "...*buď vôľa Tvoja!*" Boh dobre vidí aj myšlienky ľudí. Nedá sa Ho oklamať, aj keď možno niektorí svojimi mnohými modlitbami predstierajú pobožnosť. Veľa modlenia Boha uráža. Verejná modlitba je pre mnohých veriacich ako nejaký druh drogy.

Hovorenie jazykmi.

Existujú skupiny, kde počas modlitby začnú predstierať, že ovládajú tajomné jazyky, ktorými komunikujú s Bohom. (I.Korinským 14, 23) Samozrejme, nejde o skutočné jazyky, pretože im nik nerozumie a nik ich nedokáže preložiť. Sú nanič, ani sám modliaci sa nevie, čo hovorí!

I.Korinským 14, 9-11. 18-31: *"Tak aj vy, ak hovoríte jazykmi a nevydávate zrozumiteľné slová, ako sa bude vedieť, čo hovoríte? Budete hovoriť do vetra.*

¹⁰ Nevieam, koľko rozličných jazykov je na svete, ale viem, že **nezrozumiteľný nie je ani jeden.** ¹¹ **Ak však nepoznám význam slov,** pre toho, kto hovorí, budem cudzincom, a ten, čo hovorí, bude cudzincom pre mňa. ¹⁸ Ďakujem Bohu, že **hovorím neznámymi jazykmi viac ako vy všetci,** ¹⁹ **ale na zhromaždeniach radšej poviem päť slov zrozumiteľných,** aby som aj iných **poučil, ako desaťtisíc slov nezrozumiteľným jazykom.** ²⁰ Bratia, nebuďte deti zmýšľaním, iba v zlobe buďte ako malé deti, **ale v zmýšľaní buďte dospelí.** ²¹ V Zákone je napísané: Tomuto ľudu budem hovoriť skrze osoby, ktoré hovoria inými jazykmi, perami cudzincov. Ale aj tak ma nebude počúvať, hovorí Pán. ²² **A tak dar jazykov nie je znamením pre veriacich, ale pre neveriacich.** Dar prorokovať nie je pre neveriacich, ale pre veriacich. ²³ Keby sa teda celý zbor zišiel a všetci by hovorili jazykmi a prišli by tam jednoduchí ľudia alebo neveriaci, nepovedali by, že **šaliete?** ²⁴ Ale ak všetci prorokujú a vojde neveriaci alebo obyčajný človek, bude sa cítiť usvedčený všetkým, čo počúva. ²⁵ **Tajnosti jeho srdca vyjdú najavo. Vtedy sa vrhne na tvár, bude sa klaňať Bohu a vyzná: Boh je naozaj medzi vami!** ²⁶ Čo teda, bratia? Keď sa zídete, **každý niečím prispeje: spevom žalmov, vyučovaním, zjavením, rečou v jazykoch, vysvetlením tej reči. To všetko nech vzdeláva.** ²⁷ Ak niekto hovorí jazykmi, nech sú to dvaja alebo nanajvýš traja, **a to jeden po druhom, a jeden nech vysvetľuje.** ²⁸ Ale ak by nemal kto vysvetľovať, nech mlčí v zhromaždení, nech hovorí **sebe samému** a Bohu. ²⁹ No proroci nech hovoria dvaja alebo traja a ostatní nech to posúdia. ³⁰ Ak by sa však inému, čo tam sedí, dostalo zjavenia, prvý nech sa odmlčí. ³¹ Lebo po jednom môžete všetci prorokovať, aby sa všetci poučili a aby všetci boli povzbudení."

Proroctvo sa odlišovalo od daru jazykov tým, že ho nebolo potrebné prekladať, fungovalo rýchlejšie. Proroctvá boli vyhlasované v jazyku, ktorému porozumeli všetci a nemuseli sa prekladať. Poslucháči následne diskutovali o tom, koho alebo čoho sa varovanie týka. Tí, na ktorých sa vzťahovalo, boli veľmi prekvapení, zdesení skutočnosťou, že Boh vidí aj do ich tajomstiev, čo ich priviedlo k pokániu a praktickým zmenám. Takto to fungovalo v počiatočných fázach kresťanstva, pretože nemali Bibliu (ako ju máme my), nepoznali minulé udalosti, z ktorých si mohli vziať ponaučenie, nevedeli ani čítať. Boh preklel ich počiatočné ťažkosti takým úžasným duchovným darom a vyhláseniami.

Korint bolo mnohonárodnostné, veľmi hriechne mesto. Žili tam zámožní muži a dve tretiny obyvateľstva tvorili otroci. V pohanských chrámoch "slúžili" tisícky prostitútok. Určite sa z ich hriechov nalepilo aj na veriacich, pretože Pavel ich za ne káral. **I.Korintským 5, 1-2 a 9-13:**

*"Ba počť o smilstve medzi vami, a o takom smilstve, o akom ani medzi pohanmi nepočť, aby mal niekto manželku svojho otca. ² A vy sa vystatujete! Mali by ste byť plní smútku a vylúčiť spomedzi seba toho, čo sa dopustil takého činu. ⁹ Napísal som vám v liste, aby ste sa nestýkali so smilníkmi, ¹⁰ nemyslel som všeobecne so smilníkmi tohto sveta či s lakomcami, vydieračmi alebo modloslužobníkmi, to by ste museli odísť z tohto sveta. ¹¹ Ale teraz som vám napísal, aby ste sa nestýkali s tým, ktorý, nosí meno brat, je smilník, chamtivec, modloslužobník, rúhač, opilec alebo vydierač, a tiež, aby ste s takým človekom ani nejedli! ¹² Ved' prečo by som mal súdiť tých, čo sú vonku? Vari nesúdite aj vy tých, čo sú vnútri? ¹³ Tých, čo sú vonku, bude súdiť Boh. **Vylúčte zlého spomedzi seba!**"*

V takom hriešnom meste bolo vždy koho upozorňovať. Boh očakával, že ak budú upozornenia adresované v jazyku, ktorému ľudia rozumejú, potom budú dôraznejšie, mnohí urobia pokánie a zmenia sa. Apoštol Pavel bol veľkým cestovateľom, ovládal niekoľko jazykov, disponoval svojimi skúsenosťami, ale najmä učením Pána Ježiša, bol schopný upozorňovať: **"To, čo vám píšem, je Pánov príkaz."** (I.Korinským 14, 37)

Dary Ducha Svätého spoločne s uzdravením boli ideálne na to, aby sa evanjelium rozbehlo bez problémov správnym tempom a smerom. Keby Pavel v Korinte vyučoval po hebrejsky, bolo by to rovnaké, ako keby v našich podmienkach niekto hovoril úplne cudzím jazykom. Komu by toto však prospelo? Ved': *"Každému je však daný prejav Ducha na spoločný úžitok."* (I.Korinským 12, 7)

Vráťme sa k téme modlitby.

Ak je niekto vyzvaný k tomu, aby sa nahlas verejne pomodlil, ale na takúto modlitbu nie je zvyknutý, zažíva jeho telo záťaž podobnú ako pri užití drog. Po skončení takejto modlitby nastáva veľká úľava. Mnohí sa domnievajú, že tento prežitý stav je dielom Ducha Svätého. Môžeme si byť istí tým, že Ježišovi sa to nepáči a nikdy nikoho do takej nepríjemnej situácie postaviť nechcel. Ak sa ktokoľvek chce k Bohu modliť, u **Matúša 6, 6-8** nájde presné inštrukcie: choď z dohľadu ľudí, zavri za sebou dvere, aby ťa nikto nemohol vyrušiť, a tak Bohu povedz, čo Boh už beztak vie. Ježiš učil: **"Ved' váš Otec dobre vie, čo potrebujete, skôr, ako by ste Ho prosili."**

Mnoho z tých "veľkých modlitebníkov", ktorí sa s obľubou modlia verejne, Bibliu sotva čítajú, pretože inak by si uvedomili, čo predstavuje Božia vôľa aj v súvislosti s modlitbou či inými Božími prikázaniami. Naučili by sa lepšie Božej vôli načúvať namiesto neustáleho prosenia. Nie sú však ochotní načúvať požiadavkám či príkazom Boha. Chcú robiť len to, o čom sa domnievajú, že by sa Bohu mohlo páčiť a len to, čo cirkev uzná za hodné. Namiesto toho by si mali v Biblii prečítať Božiu vôľu:

"Kto si zapcháva uši, aby nepočul zákon, modlitba toho je odporná." (Príslovia 28, 9) Túto veľkú pravdu by si mali vziať k srdcu všetci členovia cirkvi. V týchto učeniach spoznáme oveľa viac Božích prikázaní, ktoré je dobré poznať a potrebné zachovávať.

Pozrime sa na niekoľko príkladov: Mojžiš, veľký osloboditeľ, prorok, ktorý vyviedol izraelský ľud z Egypta, by bol veľmi rád vstúpil do Kanánu, do zaslúbenej zeme, keďže putovali púšťou už 40 rokov. Prosil o to Boha asi dva-trikrát. Boh mu pravdepodobne na prvé prosby neodpovedal, veď určite by sa Ho viac neopovážil prosiť. Keď Boha potom znova poprosil, vtedy mu Pán povedal: **"Dost' máš! Nehovor mi viac o tom!"** (V.Mojžišova 3, 25-26) Boh mu takmer zakázal, aby Ho ešte raz prosil v tejto veci. Boh jednoznačne nechce, aby sme Ho našimi prosbami bombardovali. Žalmy 80, 5: **"...dokedy sa budeš hnevať na modlitbu svojho ľudu?"**

S apoštolom Pavlom to bolo podobne. Pavel oslepol, keď sa mu na ceste do Damasku vo veľkom svetle zjavil Ježiš. Po troch dňoch sa mu síce zrak vrátil späť, ale zdá sa, že nie úplne. Preto prosil Ježiša až trikrát. Ale aj jemu, tak ako Mojžišovi, Pán zakázal, aby Ho znova prosil. Povedal mu: **"Dost' máš na mojej milosti."** Niečo takéto musel z toho vyrozumieť: raduj sa, že som ťa vôbec omilostil, veď si prenasledoval vo mňa veriacich (viď II.Korinským 12, 8-9; Skutky 9, 1-18).

Prorok Eliáš chcel vdove zo Sarepty vzkriesiť zomrelého malého syna. Položil ho na svoju posteľ a trikrát sa nad dieťaťom sklonil. Viac ale nie. **Iba raz prosil Boha, aby sa vrátil život tohto dieťaťa do jeho tela!** – a malý chlapec vstal z mŕtvych (I.Králi 17, 17-24).

Teda, Bohu netreba nič hovoriť donekonečna. On to vie aj bez toho a vie aj to, čo chce urobiť, aj keď my stále nerozumieme Jeho konečnému zámeru. Musíme Pánovi dôverovať. **Rímskym 8, 28: "Vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko slúži na dobro."**

Keď sa ľudia dostanú do problémov, nie je potrebné napr. ďakovať za bolesť. Boh sa lichotením oklamať nenechá. Skôr by sme sa Ho mali spytovať, aké má s takýmto zlom úmysly. Možno nám chce niečo povedať. Snažme sa otvoriť si myseľ, možno prídeme na to, čo nás Boh chce prostredníctvom skúšok naučiť. Problémy sa však nesmú nesprávne interpretovať, musia byť v súlade s celkovým učením Biblie, inak by sme mohli byť uvedení do omylu. Ježiš v jednom zo Svojich podobienstiev hovorí: *Ja som vinič a vy ste ratolesti. Každú ratolesť na mne, ktorá neprináša ovocie, tú Boh odrezáva. Potom uschne a hodia do ohňa. A každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia.* (Ján 15, 1-6) Úroda hrozna znamená rozvoj biblických vedomostí, ale aj odovzdávanie znalostí, úsilie o záchranu ľudí. Tento proces sa podobá tomu, keď hrozno rastie, dozrieva a hroznové strapce prinášajú konzumentom osvieženie. V poznaní pravdy musíme dozrieť a musíme k pravde, ku Kristovi, ľudí viesť. Čistenie viniča však môže spôsobovať neprijemnosti. Bolesť má preto v živote veriacich nielen negatívny význam. Môže byť aj užitočná pre spásu nás a ostatných. (Vid' Židom 12, 5-13)

Utrpenie môže byť aj dôsledkom hriechu, na ktorý si už ani nemusíme pamätať. **Boh vinného bez trestu nenecháva.** Od hriešnika však očakáva pokánie a zlepšenie, takže pre svoje hriechy takýto človek nebude musieť zomrieť navždy. Keď sa Boh predstavil Mojžišovi, povedal: ***"Hospodin, Hospodin! Milosrdný, láskavý, zhovievavý, veľmi milostivý a pravdivý Boh! Preukazuje milosť tisícom, odpúšťa vinu, zločin a hriech, Ktorý ale nič nenecháva bez trestu vinného. Trestá vinu otcov na synoch a vnukoch do tretieho a štvrtého pokolenia."*** (II.Mojžišova 34, 6-7)

Niektorí ľudia odmietajú súhlasiť so slovami Boha, že za hriechy, ktorých sa sami dopustili, budú potrestaní ich potomkovia. Mnohí z opýtaných teológov nad touto otázkou radšej len krúčia hlavou, než by na ňu priamo odpovedali. Obeť Ježiša dáva milosť, ak sa vinník zmení a úprimne si svoju vinu uvedomí. Bolesť z prekročenia zákona často musí znášať človek samotný. Napr. pri vážnej dopravnej nehode, ktorú niekto spôsobil a pri ktorej sa zranil v dôsledku opitosti, mu lekári môžu zachrániť život, a poskytnúť tak ďalšiu šancu, ale bolesť a náklady spojené s takouto chybou bude musieť znášať sám. Vyskytujú sa aj prípady, keď za hriech svojich rodičov musia trpieť synovia či dcéry porušovateľa zákona, napr. keď deti sedeli v takomto aute.

Z Desatora tiež poznáme: ***Obrazy, sochy "nebudeš sa im klaňať, ani ich uctievať, lebo ja, Hospodin, tvoj Boh, som žiarlivý Boh, ktorý tresce neprávosti otcov na synoch do tretieho a štvrtého pokolenia u tých,***

ktorí ma nenávidia, ale milosť preukazujem tisícim tým, čo ma milujú a zachovávajú moje prikázania. (II.Mojžišova 20, 5-6)

Trestá viny otcov na synoch – tieto vážne slová by mali pobádať každého, aby nehrešil. Ľudia svoje deti milujú a boja sa o ne. Boh by rád týmto upozornením ľudí presvedčil, aby nehrešili, pretože ako trest za svoje hriechy môžu trpieť aj ich synovia, vnúčatá, ale aj ich pravnúčatá. Rodičov by to malo naozaj odradiť od páchania činov, ktorými by pre svojich potomkov privodili bolesť. Bohužiaľ, väčšina sa k Bohu, ktorý ich bije (aby nehrešili), neobracia, a to ani pri pohľade na utrpenie svojich potomkov. ***"Načo máte byť ešte bití, keď sa stále búrite?"*** (Viď Izaiáš 1, 5; 9, 13) Možno sú však aj takí, ktorí Božiu neľúbosť rozpoznajú, činia pokánie a zahynúť nemusia. Je to zákon, ktorý tiež spôsobuje rodine bolesť, takže vedie k novej záchrane hriešnych rodičov. Preto venujme zvýšenú pozornosť všetkému, čo Boh prikazuje, aby sme mohli žiť spravodlivo a spasil nás.

Veľa modlenia obmedzí ľudom slobodu myslenia. Pôsobí rovnako ako vymývanie mozgu, stále treba veľa krát cez deň to isté opakovať a prosiť, ako nejaké zaklínadlo – veď je nemožné vymyslieť ustavične niečo nové, čo Bohu porozprávajú. V takomto prípade sa modlenie stáva modlou, pretože dôverujú slovám, ktoré sa vždy niekoľkokrát opakujú. **Nechcú byť ospravedlnení vierou v Ježišovu obeť, ale cirkevnými formálnymi činmi, napr. chcú dosiahnuť odpustenie hriechov mnohými modlitbami, ale to je samospravodlivosť. Boh je naším Otcom, On pozná naše potreby. Veriaci Ho teda svojím ustavičným modlením degradujú a ubližujú Mu.** Úprimní ľudia hľadajúci čistú pravdu sú cudzí pre všetkých, ktorí sa veľa modlia a prezentujú Boha nachádzajúceho radosť vo vzbudzovaní úzkosti alebo v naučených modlitbách.

V každom náboženstve sa dá nájsť táto tendencia, keď chcú myseľ ľudí ďalekosiahle zaujať. Údajne službami, povolaniami, ktoré sa Bohu páčia, aby im podľa možnosti nezostal čas zamyslieť sa nad tým, že vo svojich náboženstvách sú oklamaní, či už je ich správanie dobré alebo nie, či ich viera zodpovedá zásadám milujúceho Boha alebo nie. Veľa modlenia sa má za následok, že ľudia sa unavia, vypne im mozog. Nemajú tak ďalej možnosť na samostatné myslenie, nevedia žiť v prospech iných, nemajú na to ani čas, ani sily. Zbytočné zamestnávanie je trápením fyzickej a duševnej sily človeka, a bráni uskutočneniu dobrého vyváženého života. Urobí z človeka stroj, robot, a bráni realizácii dobrého vyrovnaného života.

Ten, kto chce denne svoj čas premrhať mnohonásobným modlením, čo Boh vie aj bez toho, ten oberá seba samého o ďalší duševný alebo duchovný vývin. Ba čo viac, môže narušiť svoj mozog. Poznáme viac takýchto prípadov. Istý čas sme bývali s takouto modliacou sa ženou, ktorá spávala len niekoľko hodín, ledva jedla, trpela na tele aj na duchu, lebo vo dne v noci sa pokľaciačky modlila. Niekedy musela kričať od bolesti pre svoje poranené kolená, napuchnuté nohy a krče.

Človek, ktorý sa veľa modlí, je vo svojej práci často vyrušený a vôbec sa nevie ozajstne ponoriť do nejakej dôležitej činnosti napr. do čítania, učenia, do svojich myšlienok, bádania, vážnej práce, umenia, hudby, športu, ani nemá možnosť uvoľniť sa zábavou, túrami a podobnými vecami. Nič nevie robiť vytrvalo, premyslene od začiatku do konca, veď počas niekoľkých hodín má rozum znovu vyrušený.

Ako sa dá vôbec vytrvalo a úspešne niečo robiť napr. vykonať dlhú operáciu, šoférovať autobus, riadiť vlak, lietadlo, alebo pracovať v továrni, keď pre modlenie sa musí človek znovu prerušiť, čo začal.

Takáto radikálna povinnosť (akou dlhé modlenie sa podliehajúce času určite je) zničí nervy slobodne zmýšľajúcim ľuďom, ich život urobí nešťastným, a tým pádom bezcenným.

Ak si raz uvedomia, že nekonali múdro, myšlienky sa im točili výlučne okolo jednej veci a zbadajú, že to, čo podľa svojho doterajšieho poznania ich Boh od nich očakáva, je nerozum, skôr či neskôr sa na Neho budú nevyhnutne hnevať. Budú si klásť otázku, s akým cieľom môže od nich žiadať také náboženské otroctvo, ktoré opovrhuje zdravým rozumom. Napokon sa ich zlosť premení na zmätenosť, fanatizmus, najmä proti tým bližným, ktorí sa odvážia rozmýšľať inak ako oni.

Boh nepotrebuje naše modlitby. Jemu z nich nebude ani lepšie, ani horšie. **Modlitba neznamená prosbu, ani orodovanie.** Ozajstnou modlitbou **sa Bohu ponúkame.** To nám môže pomôcť, aby sme v rôznych pokušeniach nepadli do hriechu, neurazili svojich bližných ani Boha, aby nás potom nestihol Boží trest. Ježišovo meno znamená Osloboditeľ. Nechajme sa teda oslobodiť, aj v tejto súvislosti, od ľudských náboženských nariadení. Využime náš voľný čas ako neprestajnú modlitbu, ponúknutie sa Bohu konaním v prospech druhých, na ich záchranu, lebo to je to, čo má pre Boha hodnotu, je pre Neho hodné chvály:

"Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili" – povedal Ježiš (Matúš 25, 40; viď Jakub 1, 27).

Aj pri inej príležitosti Ježiš učil tých, ktorí sa chceli modliť: *"Ver mi, že prichádza hodina, keď ANI na tomto vrchu, ANI v Jeruzaleme sa nebudete modliť Otcovi... Ale prichádza hodina, ba už je tu, keď sa **praví modlitebníci budú modliť Otcovi v duchu a pravde**, lebo aj Otec hľadá takých modlitebníkov. Boh je duch a tí, ktorí sa mu modlia, musia sa modliť v duchu a pravde."* (Ján 4, 21-24)

Sú **nepraví** modlitebníci, ktorí sa ešte stále modlia viazaní k miestu, v kostoloch alebo v modlitebniach. Ale sú aj **praví** modlitebníci, modliaci sa v **"duchu a pravde"** k Bohu.

Na jednej strane "v duchu", čiže v **myšlienkach** sa vždy znovu rozprávajú s Bohom, **neviazaní k miestu**, nezávisle od toho, kde sa nachádzajú. Ich viera je úprimná, lebo sa **nemodlia naoko**. Úprimne hľadajú Boha a skutočne sa s Ním chcú rozprávať. Na druhej strane sa modlia k Bohu **"v pravde"**. Nespoliehajú sa na svoje vlastné dobré skutky, ani sa neodvolávajú na svoj pokorný zbožný život. Pripomínajúc si Ježišovu obeť, prosia za odpustenie svojich hriechov, aj keď nechtiac, alebo z neuváženosti spáchali hriech, zhrešili. Nechcú viac hrešiť, a tak sú **každý deň ospravedlnení** (Jób 1, 1. 5.). Takýchto modlitebníkov hľadá Boh.

Celý náš život môže byť životom modlitby, neprestajnej modlitby, keď na záchranu ľudí ponúkne do služby seba. Aktívni záchrancovia duší sú modlitebníkmi podľa Boha. Žiaľ, týchto je málo, veď Ježiš hovorí, že Otec musí takýchto modlitebníkov hľadať.

Chválenie Boha nie je v tom, keď svojimi ústami opakujem, že milujem Boha, alebo keď omieľam nabíľovaný "Otčenáš". Pravé chválenie Boha je *"ovocie prinášajúce"*, čiže život privádzajúci ľudí k Ježišovi (Ján 15, 8). Títo **prejavujú** skutočnú, ľudí zachraňujúcu, životy zachraňujúcu **lásku**. Jednoduchá metóda, ale každý môže nájsť, ako oboznámiť aj iných s podmienkami večného života – toto je záchranu duší. Jakub 5, 20: *"Nech vie, že kto vráti hriešnika z jeho bludnej cesty, zachráni jeho dušu od smrti a zakryje množstvo hriechov."*

Tí, ktorých Otec musí hľadať, **nemôžu byť tí, čo chodia do kostolov**, ani tí, čo mrmlú naučené modlitby, ktorých je veľmi veľa, miliardy! Boh nemusí hľadať tých, ktorí sedia v zhromaždení, či kľakajú na príkaz. Títo sú tam hromadne nečinní, v jednej kope, zatiaľ čo svet zomiera pre nedostatok Ježišovho spasiteľného a oslobodzujúceho evanjelia! **Ježišov príkaz znie:**

"Chod'te po celom svete a hlásajte evanjelium každému stvoreniu!"
– *to jest každému človeku* (Marek 16, 15). Takáto je cesta Božej lásky:

"Lebo tak miloval Boh svet, že dal Svojho jednorodného Syna, aby nikto, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život." (Ján 3, 16) Podľa tohto, kto neverí v Ježiša ako v Božieho Syna a Spasiteľa, bude zatratený. Preto sú veriaci poslaní, aby urobili z ľudí Ježišových učeníkov a mnohí tak mohli byť spasení. **Aj ty môžeš pomôcť uskutočniť Božiu túžbu, aby mohli byť ľudia spasení a došli k poznaniu pravdy, napr. aj prostredníctvom rozširovania tejto štúdie, ktorá prekračuje doterajšie hranice poznania biblických právd, ktoré sú nevyhnutné k dosiahnutiu spasenia.**

Skutočná úcta k Bohu, podobne ako modlenie sa k Bohu, nie je v zhromaždení, ale v pomoci ľuďom – a duchovná bieda je dnes veľmi veľká (Jakub 1, 27). Len ten môže Boha osloviť: *'Otče náš'*, a ten Ho môže osloviť *'Pane', "kto činí vôľu Nebeského Otca"; a On chce, "aby ste išli a prinášali ovocie", aby bol každý človek spasený a došiel k poznaniu pravdy* (Matúš 7, 21; Ján 15, 8. 16.; I.Timoteovi 2, 4). Tí, ktorí sedia nečinne v kostoloch a zhromaždeniach, ľudia bez lásky, chladní voči Božiemu zachraňujúcemu, do práce posielajúcemu príkazu – podľa tohto – nie sú synmi nebeského Otca.

Iba jediný chrám, o ktorom píše Starý zákon, bol pred 3 tisíc rokmi postavený s Božím súhlasom (A to ani nie na Jeho príkaz! – II.Samuelova 7, 6-7). Ale ten bol celkom iný ako terajšie a slúžil inému cieľu. Ten chrám – spolu s príslušenstvom a aj kňazi – predstavovali spasenie. Dialo sa v ňom znázornenie evanjelia, "tôňa služby" (Židom 8, 5). Kristus a Jeho spasiteľná práca tam boli predstavení v obrazoch pre nastávajúce obdobia.

Ľud mohol vojsť len do dvora chrámu, ba i kňazi mohli konať službu len v prvej časti stavby. Do vnútorného najsvätejšieho miesta mohol vstúpiť iba veľkňaz raz za rok pri príležitosti dňa Zmierenia, keď boli spoločne vymazané hriechy celého národa. Naproti tomu, dnes si každý môže zasadnúť do kostola.

Kňazi aj ľud už vtedy zneužili Božiu dôveru. **Dôverovali svojmu chrámu a konaniu ceremónií** – namiesto Boha. Preto im právo na existenciu chrámu zaniklo. Ježiš týmto učením poukazuje: ***"Ani na tomto vrchu, ani v Jeruzaleme..., ale praví modlitebníci sa budú modliť Otcovi v duchu a pravde."*** (Ján 4, 24)

Už v Starom zákone, v dobe rozkvetu chrámu, Boh hovoril o chráme takto: *"Ohlás tam tieto slová a volaj: 'Počujte slovo Hospodinovo, všetci Júdejci, ktorí vchádzate týmito bránami klaňať sa Hospodinovi!' ... Nespoliehajte sa na klamlivé reči, že vraj: Chrám Hospodinov! Chrám Hospodinov! Chrám Hospodinov je toto! Lebo ak naozaj napravíte svoje cesty a svoje činy..., vtedy budem bývať s vami na tomto mieste..."* (Jeremiáš 7, 1-7)

Ježišovou smrťou sa chrámová služba a povolanie kňazov skončilo, čo zodpovedá času predpovedanému v knihe Danielovej (Daniel 9, 27). **Opona svätyne, ktorá rozdeľovala chrám na dve časti, sa roztrhla vo dvoje, keď Ježiš zomrel** (Matúš 27, 51). **Prostredníctvom toho Boh dosvedčil, že Ježišova krvavá obeť týmto nahradila krvavú obeť zvierat a pokrmovú obeť. Kamenný chrám – svätyňa, i kňazská služba, čiže chrámové ceremónie minuli svoj čas.**

Pochopiteľne, už za Ježišovho pozemského života chrám stratil svoje poslanie, lebo *"nenapravili svoje cesty"*. Ježiš nazýva ich chrám *"pelechom lotrov"*. Vyhlási im, že ho opustí: *"Hľa, zanecháva sa vám váš dom pustý."* (Matúš 23, 38)

Ježiš predpovedal, že z ich chrámu *"nebude ponechaný kameň na kameni, ktorý by nebol zborený."* (Matúš 24, 2) Čo sa splnilo pri obliehaní Jeruzalema a pri spustošení chrámu v roku 70. po Kr.

Ježiš **SÁM SEBA** nazval chrámom (Ján 2, 19-21); v Novom zákone podobne **"chrámom" je sám človek** (I.Korintským 3, 16-17). Boh nepotrebuje ľudmi vymyslené chrámové skutky – Micheáš 6, 8:

"Oznámené ti je, človeče, čo je dobré a čo žiada Hospodin od teba. Iba to, aby si konal právo, miloval milosrdenstvo a chodil pokorne so svojim Bohom."

Biblia píše aj o pravej a správnej Bohoslužbe a každý si môže domyslieť, aká je tá, ktorú Boh neprijme. Ježiš vysloví, že existuje daromná pocta:

Zbytočne ma uctievať, keď vykonávajú nariadenia ľudí (Marek 7, 7). Naproti tomu ***čisté a nepoškvrnené uctievanie Boha pred Bohom a Otcom je: Tým, ktorí sú v súžení, po telesnej i duchovnej stránke postihnúť, poskytnúť pomoc a seba ochrániť od hriechnych zvykov sveta. Týmto môžeme Boha ctíť a slúžiť mu*** (Jakub 1, 27).

Boh oznámil, čomu by bol rád: aby *všetci ľudia boli zachránení a poznali pravdu* (I.Timoteovi 2, 4). Na túto prácu posielala nás. Chce použiť nás, priateľov Biblie – Ježišových učeníkov. Nám hovorí: *Chod'te teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, všetkých ľudí!*(Matúš 28, 19) Ten, kto chce byť poslušný tomuto príkazu, musí najprv sám osobne poznať božskú životnú zásadu, Božie zachraňujúce posolstvo, prítomnú pravdu a večné evanjelium. O to sa teraz snažíme.

Večný život • znovunarodenie očistec • večný pekelný oheň

Nie je ťažké predstaviť si večný život. Funkčná štruktúra ľudského tela, rovnako ako emocionálne a intelektuálne schopnosti **sú plné zázrakov**. Zamyslime sa nad nasledujúcimi ľudskými zvláštnosťami, z ktorých zvieratá dostali len málo: láska, zaľúbenie, radosť, blaženosť, šťastie, veselosť, obava, úzkosť, duševná bolesť, plač, schopnosť písať, čítať, rozprávať, filozofovať, premýšľať, diskutovať, túžba po poznaní, vedecký výskum, plánovanie, obrázková reč, obrazné vyučovanie, poézia, spev, rôzne umenie, hudobné schopnosti, starostlivosť, cit pre spravodlivosť, mravnosť, schopnosť poďakovať, modliť sa...

Ak myslíme len na tieto ľudské schopnosti a city, je pochopiteľné, že pri vymenovávaní mien Ježiša, Ktorý stvoril svet a človeka, je ako prvé udané meno *Predivný* (Izaiáš 9, 6). Človek bol vytvorený tak, aby mohol žiť večne a mlado, **jedine hriech priniesol so sebou smrť**. Pozrime sa len na také srdce: akého výkonu je schopná tá malá pumpa veľkosti päste vážiaca 30-35 dkg! Za minútu pumpuje približne 72 krát, denne cez naše cievy prečerpá asi 7200 litrov krvi, a to bez prestávky až do konca nášho života.

A ešte mozog, akými nepochopiteľnými schopnosťami disponuje! Počet neurónov (nervových buniek) sa odhaduje na **100 miliárd**. Každý z nich má možnosť pripojiť sa cez synapsu k ďalším desiatkam tisíc neurónov. Takto vzniká najmenej **100 biliónov** možností prepojenia neurónov. Mozog využíva 20% okysličenej krvi. Je to natoľko potrebné, že už vynechanie trvajúce 10 sekúnd by mozog poškodilo. Všetko v organizme je vytvorené precízne, životaschopným spôsobom, a to na večný život. Básnik Žalmov už pred 3000 rokmi obdivoval nášho Tvorcu: *"Bože Zástupov! Kto je ako Ty, mocný Hospodine? Tvoje sú nebesia, a Tvoja je i Zem. Okruh sveta a jeho náplň, Ty si ich založil."* (Žalmy 89, 9. 12.)

Všetky živé zvieracie i rastlinné bytosti majú svoje osobité schopnosti, tisícročia žijú vedľa seba, znášajú sa a nechajú toho druhého žiť. Človek je mimoriadne požehnaný mnohými špeciálnymi dispozíciami, ale kvôli svojej inteligencii, schopnostiam a sebavedomiu bol odiaty do zodpovednosti, teda za svoje nesprávne a zlé skutky bude Bohom braný aj na zodpovednosť.

Pre človeka je najcennejším darom slobodná vôľa, myslenie a sloboda prejavu. Ale násilní vládcovia, ako i náboženský vodcovia, ktorí sa usilujú o moc, ich veľmi ochotne spútavajú. Zo všetkých živých stvorení jedine človek upadnutý do hriechu si "pod sebou odpíli konár", sebecky, bez akéhokoľvek súcitu, devastuje nielen nerastné bohatstvo Zeme, rastlinný a zvierací svet, ale ešte aj vlastný druh, svojich blížnych využije do posledného.

Večný život. Teda, je v nás zápas, nechceme zomrieť, radi by sme žili. **Ale takto, ako žijeme teraz, by nikto nechcel žiť večne. Avšak v premene-nom tele,** medzi dobrými ľuďmi, **už áno.** Každý si vie predstaviť bezbolestný život vo večnej mladosti a blahobyte. Kto by nechcel takto večne žiť?

Môžeš jesť všetko: čokoládu, tortu, vajíčka, mäso (Izaiáš 25, 6-10), syry, škrupinoviny a neochorieš, ani nebudeš od nich tučný. Čokoľvek, čo si oči, ústa a srdce zažiadajú, môžeš mať. Tvoj život nebude plný obmedzovania, zákazov a strachu. Môžeš žiť večne a šťastne – Izaiáš 35, 10:

"Ved' vyslobodení Hospodinovi sa vrátia [domov], prídu na Sion s jasotom a večná radosť bude na ich tvárach. Získajú radosť, rozkoš a zmizne bolesť, žiaľ i vzdychanie."

Prikázania a zákazy, ktorými človek môže predísť škodám i bolestiam, si nárokuje sebazaprenie a odriekanie, sú platné do príchodu Ježiša, ale dlhšie nie (I. Timoteovi 6, 14; Matúš 5, 18 a Títovi 2, 12).

Práve tak, ako jasne učí Biblia o večnom šťastnom živote, tak jasne učí o nebezpečnom konci tých, ktorí idú po "širokej ceste": ***"Nejedna cesta vidí sa človeku správnu, ale jej koniec je cestou k smrti."*** (Príslovia 14, 12)

"Duša, ktorá hreší, tá zomrie!" (Ezechiel 18, 20) Duša, teda celý človek nie je nesmrteľný, ale smrteľný.

Večný život skutočne znamená večne trvajúci život, lebo budeme s Bohom – a On je večný! Večná záhuba znamená, pochopiteľne, trvalý zánik s konečnou platnosťou, no najskôr si hriešnik vytrpí trest za svoje hriechy.

Večný oheň nebude akýmsi večne trvajúcim ohňom. To je len falošné vysvetľovanie mnohých cirkví, ktorým docieľujú podrývanie Božej lásky.

Boha predstavujú ako falošného sudcu, Ktorý by za niekoľko desiatok rokov hriešneho zemskeho života večne tráпил odsúdeniahodných ľudí. Takúto nespravodlivosť Bohu nemôžeme pripísať. **Inak, dnes ešte nie je pekelný oheň**, konečný súd bude v budúcnosti.

S hrôzami večného ohňa a pekla chcú kňazi zastrašiť a držať v šachu svojich veriacich. Tvrdia, že ich miesto je v cirkvi. Dokonca, kňazi si pomocou tohto zvyšujú aj vlastnú autoritu. Ved' sa pokladajú za potrebných k tomu, aby ľudia skrze nich dosiahli spasenie. Domnievajú sa, že oni sú spojovacie puto (oni sú stavitelia mostov – pontifex) medzi Bohom a ľuďmi. V skutočnosti sa však postaví medzi Boha a ľudí, ovplyvnia ich myšlienky a stoja v ceste práci Ducha Božieho. Ježiš bez okolkov o nich vyhlási:

"Beda vám, zákonníci a farizeji, pokrytci, lebo zatvárate nebeské kráľovstvo pred ľuďmi! Sami doň [do nebeského kráľovstva] nevchádzate, a tým, ktorí by chceli vojsť, nedovoliťe." (Matúš 23, 13)

Ježišove slová si zaslúžia veľkú pozornosť. Práve kňazi, od ktorých ľudia čakajú spasenie svojich duší, ich vedú do smrti, do ničivého ohňa posledného súdu.

Biblia nehovorí o večne trvajúcim ohni. Čo slovenský jazyk prekladá slovom "**večne**", gréčtina vyjadruje slovom "**aion**", a to znamená neurčitý časový úsek. Večný oheň je oheň horiaci do neurčitého času. Oheň je väčšinou obrazná reč, teda ide o formu trestu, v ktorej každý dostane, čo si zaslúži, dostane späť to, čo spôsobil iným – bolesť a škodu. **Boh sa "odplatí každému podľa jeho skutkov"** (Rímskym 2, 6).

Starozákonný spravodlivý božský súd znamenal, že hriešnikovi hrozil taký istý trest ako zločin, ktorý spáchal. Každému sa vrátilo späť zlo, ktoré urobil iným, napr.: "*Oko za oko, zub za zub, modrinu za modrinu*" atď. (II.Mojžišova 21, 23-25).

Večný oheň teda nie je večne trvajúcim, ale navždy ničiacim oheň, ktorý nakoniec *zničí ešte aj toho, ktorý má moc nad smrťou, čiže diabla* (Židom 2, 14). Súdny oheň je pripravený diablu a jeho anjelom (Matúš 25, 41), ale ľudia doň kráčajú dobrovoľne.

Teda, kto sú títo trestuhodní odsúdenci? Krátkozrakí, Boha popierajúci, nenásytní, bohatí egoisti, veľkí nábožní zbožňovatelia modiel,

Ľudia bez lásky, plní nenávisti, tí, ktorí majú falošnú vieru, túžiaci po vláde, zloprajní, ochotní k zlomyseľnosti, ľudia, ktorí sa nechcú zrodiť znovu, ktorí odmietnu pretváracu silu Svätého Ducha, ktorí prestupujú prikázania Boha Biblie.

Každému je ponúknutý večný život, ale väčšina ľudí sa uspokojí so svojim terajším nekvalitným životom. Tento pominuteľný iluzórny život berú za istejší než Bohom zaslúbený – budúci život. Ježišov deň návratu prichádza. Deň milosti a súdu sa nezadržateľne blíži.

Biblia líči súd nasledovne: "*Lebo je blízko deň Hospodinov proti všetkým národom. Tak ako si konal, vykonajú tebe. Tvoja odplata sa navráti na tvoju hlavu...*" A potom príde zánik: "**Budú, ako keby neboli.**" (Abdiáš 1, 15-16)

"Od Boha zostúpi oheň z neba a strávi ich." (Zjavenia 20, 9; Žalmy 145, 20)

Z 37. žalmu čítame: "*Ešte chvíľku a nebude bezbožníka, pozrieš na jeho miesto, a nebude ho. Lež pokorní zdedia zem a budú sa tešiť veľkému pokoju... Ale bezbožníci zahynú a nepriatelia Hospodinovi vyschnú ako pôvab lúk, rozplynú sa v dym...*

Očakávaj Hospodina a zachovávaj Jeho cestu, On ťa vyvýši, aby si dedične zaujal zem, uvidíš vykynoženie bezbožných.

Videl som násilného bezbožníka, vypínal sa ako zelený strom, ale pominul sa, ajh'a, už ho niet, hľadal som ho, ale nenašiel sa." (Žalmy 37, 10-11. 20. 34-36) Všetky tieto texty popierajú učenie o večnom pekelnom ohni.

Znovunarodenie? V kresťanskom svete sú mnohí, ktorí sa obtreli o východné filozofie. Zvlášť budhizmus, hinduizmus a ich obmeny učia, že ľudia sa po smrti môžu znovu a znovu narodiť. Ich stúpenci sa – údajne – neboja smrti, ale o to viac sa obávajú toho, že sa musia znovu a znovu narodiť! Smrť je teda podľa nich začiatok nového života. Tí, ktorí s takýmto učením sympatizujú, sú ale veľmi oklamaní. Nie je ani jediný dôkaz, ktorý by nejaké znovunarodenia podložil. Celé to spočíva len na ilúziách a tradíciách.

Učenie o reinkarnácii sa úplne protiví Stvoriteľovým Božím vyhláseniam. Práve preto sa pravdu milujúci musia odvrátiť od takýchto neistých ľudských učení. V Biblii čítame, že ***je ustanovené ľudom raz umrieť a potom príde súd*** (Židom 9, 27; Kazateľ 12, 16). Po zomretí už nasleduje len vzkriesenie na súd. Druhá šanca nie je, veď my žijeme v druhej šanci už teraz. Po páde Adama dostal každý človek druhú šancu, ďalšiu príležitosť, aby sám rozhodol a vyvolil si Ježišom ponúknutý večný šťastný život, alebo ho zavrhol svojim vlastným nezáujmom.

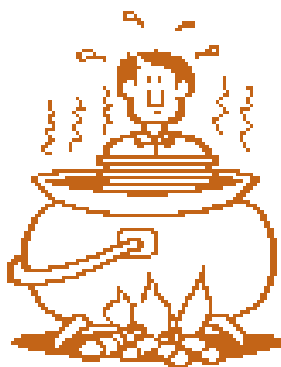
Ježiš povedal: *"Lebo to je vôľa môjho Otca, Ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v Neho, mal večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň."* (Ján 6, 40) Ten, kto zomrel, nežije. Vzkriesenie ale bude v novom tele a my sami môžeme teraz rozhodnúť o našom večnom osude. Ľudia majú jedine v terajšom živote možnosť obrátiť sa. Po smrti nemajú viac možnosť, aby sa zdokonalili, zmenili, alebo aby ich niekto obrátil a zlepšili sa.

Učenie o putovaní duše odporuje učeniam Biblie. Načo by vlastne bolo potrebné dielo spasenia Ježiša Krista, Jeho obeť, milosť a súdny deň, a všetko to, čo učí Biblia, keby sa ľudia mohli v nejakom ľudskom alebo zvieracom tele znova a znova narodiť, dovedy, kým by sa nejakos osvietili?

Pre kresťanov sú možno lákavé myšlienky možnosti znova sa narodiť. Veď takto by si raz nemuseli za svoje spáchané hriechy, za svoj skúpy život zastať pred Božiu súdnu stolicu. Ale sú oklamaní. Ježiš síce sľúbil, že sa vráti a ľudí neposlušných k Božím príkazom posúdi a navždy zničí, ale nesebeckých, nezištných milujúcich ľudí odnesie k Sebe do neba a stvorí pre nich novú Zem (Matúš 25, 31-46). Takáto je skutočnosť a toto sú vznešené pravdy vyhlásené v Biblii viacnásobne.

Všetky tieto sľuby sa môžu veľmi skoro uskutočniť, veď kto by si nevšimol obrovské zmeny na Zemi v každej oblasti života, ktoré musia byť znameniami Ježišovho návratu. Ježiš na tieto dni predpovedal **hladomory, strach z budúcnosti, úzkosť, búrenie sa ľudí, ktoré prirovnal k rozvíreniu morskej peny. Kto nevidí, že dnes žijeme v dobe naplnenia? Ježiš nakoniec, takmer ako posledné znamenie, vyhlásil:**

"Toto evanjelium o kráľovstve sa bude hlásať po celom svete na svedectvo všetkým národom. A potom príde koniec." (Matúš 24, 14)

Toto znamenie sa môže naplniť len teraz prostredníctvom tlačených médií, cez rádiá, TV a cez internet či satelity, aby každý človek mohol počuť Ježišovu oslobodzujúcu a k Nemu volajúcu radostnú správu.

Učenie o očistci v Biblii nenájdeme. Je to len ľudský výmysel. Katolícka cirkev ho zaviedla v roku 1439 medzi svoje dogmy. Zaiste z obchodných príčin, lebo za peniaze cirkev sľúbila vyriešiť odpustenie hriechov aj pre tých, ktorí nechceli žiť v tomto živote podľa Božích zásad a – podľa učenia cirkvi – by museli zostať v pekle naveky.

Na každý hriech predávali hriech odpúšťajúce odpustky. Presne toto bolo hlavnou príčinou už dávno želanej reformácie v roku 1517. **Predstavitelia a nasledovníci krivého učenia, žiaľ, chodia po "širokej ceste", ktorá vedie do večného zahynutia.**

Keď aj nejakú záležitosť reprezentujú mnohí, neznamená to, že je pravdivá. Skôr by to malo byť príčinou k pochybnostiam. Ako sme už videli: **"Nejedna cesta vidí sa človeku správnou, ale jej koniec je cestou k smrti."** (Príslovia 16, 25) V Biblii je proti tomu dobrá rada:

"Nechod' za väčšinou páchať zlo!" (II.Mojžišova 23, 2)

Nositelia kríža v Ježišových šľapajach Nepravosť otcov na synoch Uctievanie svätých a modiel

Úzku cestu nemáme iba nájsť, ale aj chodiť po nej a napredovať. **Všetkým povedal (Ježiš): "Kto chce prísť za mnou, nech zaprie sám seba, každý deň vezme svoj kríž a nasleduje ma."** (Lukáš 9, 23) Len málo ľudí to chce urobiť. Tí, ktorí sa vydávajú za Ježišových nasledovníkov, nosia kríž radšej na krku...

Ježiš tu vôbec nehovorí o kríži na krku, ale o **napodobňovaní Svojho sebaopierajúceho života, pripraveného na obetovanie sa pre druhých.** Veriaci človek má napodobniť život po Ježišovi a každý deň môže vziať svoj kríž na seba dobrovoľne, aby bolo spasenie ocenené a zvelebené.

Ostatne tí, ktorí nosia na krku kríž s Ježišom, doma, v reštauráciách, školách či v kostoloch si robia oltáre, kríže, sochy Márie stavajú vo svojich obecných chotároch, na okrajoch ciest, alebo kdekoľvek postavia sochy svätých ochrancov, rôznym spôsobom ich uctievať, zbožňujú, vznášajú k nim prosby, očakávajú od nich ochranu, alebo tí, ktorí uctievať relikvie, talizmany, figúrky, šťastie prinášajúce predmety, títo všetci priamo prestupujú v Biblii napísané II. Božie prikázanie, ktoré jasne zakazuje ich zhotovovanie, uctievanie a zbožňovanie:

*"Neurobiš si vyrezávanú modlu, ani nijaké podoby tých vecí, ktoré sú hore na nebi, ani tých, ktoré sú dolu na zemi, vo vodách, pod zemou! Nebudeš sa im klaňať a ani uctievať ich, lebo ja, Hospodin, tvoj Boh, som silný Boh žiarlivý, Ktorý **neprávosti otcov trescem na deťoch do tretieho i štvrtého pokolenia u tých, ktorí ma nenávidia, a činím milosť tisícom tým, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania.**"*
(II.Mojžišova 20, 4-6)

K prestúpeniu prikázania o uctievaní a zbožňovaní modiel samozrejme nepatria obrazy a sochy vytvorené pre ilustráciu, pre lepšie pochopenie niektorých biblických proroctiev alebo udalostí.

Čítali sme, že Boh potrestá viaceré generácie tých, ktorí uctievali vyrezávané modly, zhotovujú sochy, hoci aj na predaj, preto, aby ich ľudia uctievali a kľakali pred nimi, čiže ich zbožňovali. Ešte aj mocný vyučujúci anjel varoval apoštola Jána, aby pred ním nepokľakol, lebo jedine Boh je hodný pokľaknutia, zbožňovania (Zjavenia 22, 8). Zákaz uctievania modiel a sôch je jediný príkaz, za prestúpenie ktorého sa Boží trest zdá nespravodlivý. Prečo musia trpieť deti – hoci aj do 4. pokolenia – za hriechy svojich rodičov, ktorí uctievali a zbožňujú modly? Tu musíme dávať veľký pozor, aby sme porozumeli tomu, čo nás aj naše deti chce Boh naučiť týmto hrozivým, prísnyim rozkazom, pred čím chce varovať nielen rodičov, ale aj potomstvo.

Teda, deti si musia ctíť rodičov, práve na toto nás upozorňuje piate prikázanie (II.Mojžišova 20, 12). Avšak nie predovšetkým, lebo Boha musíme ctíť ešte viac, Jeho musíme dať v našom živote pri našich rozhodnutiach na prvé miesto. Boh by nebol rád, keby potomstvo stratilo svoju samostatnosť a nevyvíjalo sa ďalej, najmä v oblasti viery, pre vzdávanie úcty svojim predkom. Zákonodarca, Boh, chce, aby každý osobne bol zodpovedný za seba, za svoje myslenie a konanie.

Väčšina ľudí svoje náboženstvo dostáva od rodičov, dedí ho od svojich predkov. Žiaľ, potomstvo sa vyjadruje napr. takto: "Ja zostanem pri rodinných tradíciách. To, čo bolo dobré môjmu otcovi, to je dobré aj mne. Už aj môj otec tomu veril, aj starý otec, aj jeho otec. Na tomto nie je čo zmeniť." Alebo: "Ja zostanem pri tradíciách môjho národa, do čoho som sa narodil..." Myslia si, že pravda je to, čo mu rodičia odovzdali. No ale, vôbec nie sú informovaní, majú málo poznatkov k tomu, aby sa rozhodli.

V mnohých náboženstvách sú fanatickí rodičia, ktorí, pokiaľ sa len dá, odpútajú svoje deti od možnosti získať poznatky. Prefikane ich odhovoria a odradia, prípadne sa svojim deťom aj vyhrážajú. Pri niektorých náboženstvách im celkom radikálne pohrozia. Vystúpiť z náboženstva, do ktorého sa narodili, je zakázané. Rodičia pokrstia deti do svojich náboženstiev bez toho, aby deti mohli zasiahnúť. Aj na náboženské vzdelávanie sú deti svojimi rodičmi navedené alebo nanútené. Naučia ich spoznávať len vlastné náboženstvo, a tak ich do náboženstva, do ktorého sa narodili, takmer zabetónujú. **Ten, kto sa sám nezamyslí nad vecami večnosti a nezaujíma sa o pravdu, ten, žiaľ, musí sám znášať potrestanie za hriechy svojich rodičov.**

Boh nechce, aby deti hriechy svojich rodičov schvaľovali, napodobnili ich a pre toto aj ony stratili večný život. Na základe tohto poznania môžeme pochopiť toto Ježišovo učenie: **"Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden..."** (Matúš 10, 37)

Ale prečo zhotovovanie rôznych obrazov, sôch, rytín, ich uctievanie a zbožňovanie zapríčiňuje taký závažný trest?

V očiach človeka to nie je taký závažný hriech, ako napr. krádež, vražda alebo rúhanie sa Bohu. Presne tento hriech, ktorý so sebou prináša prísny Boží trest, vpašoval Satan do najväčšej kresťanskej cirkvi – totiž uctievanie obrazov, a tým aj úctu a zbožňovanie svätých ochrancov. **Boh to berie ako nenávisť voči Sebe** – ako sa píše v Desatore: **"...potrestám... ktorí ma nenávidia"**.

Mnohí uctievajú anjelov, prorokov, sochy, veľa iných vecí, kamene, kosti zomrelých ľudí, lebky, relikvie, bozkávajú šťastie prinášajúce ctené predmety. Mnohým v ich mysli zaujmú miesto kostoly, stavby či svätí ochrancovia

namiesto Boha, Ktorý vydal Desatoro a iné zákony. Mestám, dedinám, ostrovom, priesmykom, tunelom, kostolom, lodiam, školám, baniam aj najrôznejším stavbám atď. Ľudia určili **svätých ochrancov**. Preto jestvuje veľa miest a dedín pomenovaných svätými menami. Ako napr. Svätá Mária, Svätuše, Svätý Peter, Svätý Jur, Svätý Kríž, San Francisco, St. Gotthard, St. Thomas, Santa Monica, Santa Lucia, Santa Rosa, Santiago atď. **Je to nebezpečná záležitosť.**

Po prvé preto, lebo od neviditeľného, na nič a nikoho sa nepodobajúceho živého Boha, odvrátia myseľ na zemské, hmatateľné veci. Takisto od zmŕtvychvstalého Ježiša, Ktorý je v nebi a všetko zaplňuje (Efezským 4, 10), obrátia myseľ na mŕtveho Ježiša visiaceho na kríži.

Po druhé, sochy obvykle zobrazujú a pripomínajú zomrelých ľudí. Cirkevné relikvie sú pozostatky zomrelých a ich predmety, ktoré používali. Svätí ochrancovia chrámov a rôznych cirkevných inštitúcií sú tiež len zomrelí ľudia. Ľudia potom od týchto mŕtvych alebo neživých predmetov, relikvií čakajú pomoc, modlia sa k nim, aby ich ochraňovali a pomohli im v rôznych problémoch.

Keby **starostlivý Otec Boh** vypočul prosby, s ktorými sa ľudia obracajú k modlám a pomohol im, vtedy by podľa toho usúdili: *"Moja modla to spravila..."*, a boli by vo svojej falošnej viere utvrdení (Izaiáš 48, 5). A to predsa Boh nechce. Takto teda z nevedomosti prestupovaním II. prikázania vlastne **zväzujú starostlivú ruku Boha**.

Ježiš na kríži sa nachádza tiež v mŕtvom stave. Kresťania vo veľkej miere chcú stáť zoči-voči Ježišovi jedine tak, keď je pribitý na kríži a mŕtvy. Vtedy nevidí, nepočuje, neprehovorí a netrestá ich. Nechcú vedieť, že Ježiš žije a ON je PÁN i zákonodarca, Ktorý dáva rozkazy. Jemu by mali byť poslušní.

Ježišovo ukrižovanie môžeme nosiť iba v našich myšlienkach a vzdávať vd'aku zmŕtvychvstalému Ježišovi, Ktorý dal výkupné za odpustenie našich hriechov.

Môžeme si byť istí, že Ježišovi sa nepáči množstvo nahých, krvavých sôch znázorňujúcich Ho visiaceho na kríži. Ježiš na kríži trpel 3 hodiny a jasné južné slnko stmavlo, aby sa Jeho nepriatelia nemohli radovať z Jeho bolesti a smrti. Rýchlo Ho umiestnili do skalnej hrobky a predtým, ako sa Jeho telo začalo rozpadáť, bol vzkriesený, mnohým sa objavil a po 40 dňoch bol vzatý do neba. O 10 dní neskôr sa vrátil ako Duch, čo predtým sľúbil: Neopustím vás ako siroty, prídem k vám. Kde sa dvaja alebo traja o pravde rozprávajú, tam som JA medzi vami a privediem vás ku každej pravde. Ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Ježiš je tu medzi nami ako vzkriesený, víťazný Kráľ Slávy.

Boha nikto nikdy nevidel (I. Jána 4, 12). Nik z tých, ktorí Ho ešte vidieť mohli, však ľudskú podobu Ježiša nenamaľoval. Rozšírené obrazy Ježiša sú iba výtvormi fantázie. Boha, Ježiša, uráža, keď Ho niekto chce čtiť a uctievať presne tak, ako to zakázal. V Berlíne sa raz konala bohoslužba v ekumenickom kostole – obrovskom, oslňujúcom, najprepychovejšom na svete. Za rečníkmi sa nachádzala socha ukrižovaného Ježiša. Bolo prekvapujúce vidieť, keď sa na túto sochu obracali a k Ježišovi prehovorili alebo sa k Nemu modlili rôzni katolícki a protestantskí veriaci.

Ježiš učil: *"Zbytočne ma však uctieujú, lebo ako náuku učia ľudské príkazy."* (Marek 7, 7) *"Ich bázeň voči Mne je naučeným ľudským príkazom."* (Izaiáš 29, 13) Bohu, pôvodcovi všetkého dobrého, sa nepáči, keď sa s Ním ľudia priečia tak, že Ho nahradzujú vyrezávanými obrazmi. Žiaľ, existuje len veľmi málo ľudí, ktorí si uvedomujú, že ich falošné presvedčenie spôsobuje, že sa Boh odvrátil. **Boh na obrazy modiel hovorí: "Hľa, vy ste menej ako nič a vaše dielo nie je ničím. Ohavný je, kto si vás volí."** (Izaiáš 41, 24)

Stvoriteľ si želá, aby aspoň bolesti a ťažkosti motivovali ľudí k tomu, aby sa k Nemu obrátili. Žiaľ, veľmi málo je tých, ktorí si uvedomia, že ich falošná viera zapríčiňuje odvrátenie sa Boha. Boh to robí iba s takým cieľom, aby sa spamätali a činili pokánie – Zjavenia 9, 20-21:

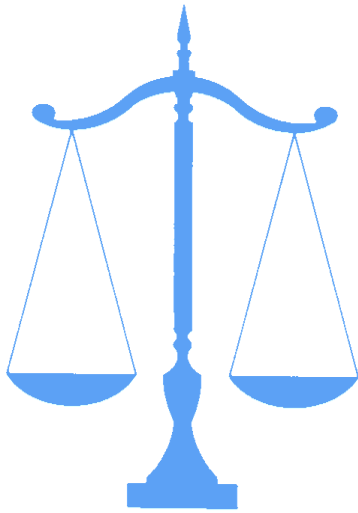
*"Ostatní ľudia, ktorých nezahubili tieto rany, **nerobili pokánie za skutky svojich rúk** a neprestali sa klaňať zlým duchom a zlatým, strieborným, medeným, kamenným a dreveným modlám, ktoré sú slepé, hluché a nemôžu sa pohybovať."*

Je zaujímavé, že ľudia urobia kompromis a poklonia sa pred učením svojich cirkví a nepridržiavajú sa Biblie, ktorú majú v rukách. Dnes môže čítať Bibliu každý a Boh predpovedal, že sa hlavne v tejto dobe rozšíri biblické poznanie (Daniel 12, 4). Každý, keď chce, si môže sám osobne overiť, čo je pravda a čo Božia vôľa vo všetkých súvislostiach. S rozširovaním poznatkov (i s možnosťou získania vedomostí) narastá aj zodpovednosť. Škoda, že veriaci dôverujú učeniam ustanoveným ich vodcami a medzitým zanedbávajú spoznanie Božej vôle.

Biblia jasne učí: *"Kto by zachoval celý zákon, no prestúpil by ho v jednom prikázaní, previnil sa proti všetkým. Lebo ten, Ktorý povedal: Nescudzoložíš!, povedal i: Nezabiješ! A keď aj necudzoložíš, ale zabíjaš, prestupuješ zákon."* (Jakub 2, 10-11)

Alebo by sme mohli vziať hociktoré prikázanie z Desatora či Ježišove ostatné príkazy, napr. keď neberieš Božie meno nadarmo, nekradneš, ale keď uctievaš, zbožňuješ a ctíš vyrezávaný, liaty obraz alebo modlu, aj tým, ak to nosíš ako

šperky, vtedy si "priestupníkom zákona". Aby sme dosiahli večný život, oplatí sa tohto všetkého vzdáť. Svoju lásku k Ježišovi preukazujeme tak, že urobíme to, čo povedal, nie tým, že nosíme na sebe kríž a bozkávame ho.

"Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania." (Ján 14, 15) **"Hovorte a konajte ako tí, ktorí majú byť súdení podľa zákona slobody."** (Jakub 2, 12) **"Zákon slobody" – po prvé preto**, lebo mám slobodu rozhodovania, som slobodný, ja rozhodujem o tom, či beriem do úvahy Božie prikázania, zachovám ich, budem im poslušný, alebo ich zavrhnem. Ale či ich beriem do úvahy, alebo nie, jednako budem súdený podľa Jeho prikázaní. **"Zákon slobody" – po druhé preto**, lebo od tohto závisí oslobodenie sa človeka od večnej smrti.

Je jasné, že aj v spoločnosti sú slobodní tí ľudia, ktorí dodržiavajú zákony štátu. Keď ich porušia, sú odsúdení **odňatím slobody** a uväznením. **Oslobodení od zákona, čiže od trestu, sú tí, ktorí zákon dodržiujú** (Galatským 5, 22-23; Rímskym 2, 13).

Aj múdry kráľ Šalamún k tomuto obrátil pozornosť ľudí: **"Suma všetkého toho, čo si počul: **Boj sa Boha a zachovávaj Jeho prikázania! Lebo to je povinnosťou každého človeka. Pretože Boh privedie každý skutok pred súd i každú tajnú vec, či je dobrá, alebo zlá.**"** (Kazateľ 12, 13-14)

Teraz už vieme, prečo nasledovanie Ježiša znamená nosenie kríža. Lebo, keď chceš napredovať v Ježišových šľapajach, dostaneš sa so všetkými cirkvami zoči-voči, tak ako bol aj Ježiš stále v konflikte s náboženskými učiteľmi, vodcami a kňazmi svojej doby. Ale ten, kto študuje a napodobňuje Ježišov život, kto verí v to isté, čo učil Ježiš, vlastne chodí v Jeho šľapajach, čiže Ho nasleduje, ten sa dostane tam, kde je Ježiš – do neba – Ján 12, 26:

"Ak mi niekto slúži, nech MA nasleduje! A kde som ja, tam bude i môj služobník."

"Nech MA nasleduje, kto mne slúži" – povedal Ježiš – **teda nenasleduje kňazov, učenie cirkví, ich katechizmus, princípy viery...!** Ježišovo zaslúbenie, ktoré dáva svojmu nasledovníkovi, je pochopiteľné:

"Kde som ja, tam bude i môj služobník." Znie Ježišovo zaslúbenie výlučne tým, **ktorí HO nasledujú**. Aj továreň na výrobu áut zaručuje garanciu na predané auto len vtedy, keď jeho majiteľ zachová návod na použitie.

Ježiš, náš Stvoriteľ, tiež zaručuje, že zachová večný život, no len tým, ktorí zachovávajú Jeho nariadenia. Ježiš sľúbil, že nás povedie k celej pravde. Pre našu dobu bola sľúbená väčšia znalosť tým, ktorí sa budú dopytovať Biblie.

A čo nariaďuje Ježiš v spojitosti s kňazmi a náboženskými vodcami?

Nenasledujte ich. *"Nechajte ich! Sú slepými vodcami slepých. A keď slepý vedie slepého, obaja padnú do jamy."* (Matúš 15, 14) Čo tým Ježiš myslel? Ak zotrváš vo svojej cirkvi, spolu s jej vodcami sa dostaneš do duchovnej pasce a musíš stratiť aj teba. ***Kto mnoho dostal, od toho sa bude mnoho požadovať*** – povedal. Dnes, keď máme v rukách Bibliu, máme veľkú príležitosť získať väčšie vedomosti (Daniel 12, 4; Lukáš 12, 48).

V Zjaveniach 1, 3 čítame: ***"Blahoslavený, kto číta, aj tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je v ňom napísané, lebo čas je blízko."***

Čítaj, počúvaj, skúmaj a zachovávaj Božie nariadenia, aby si už tu na Zemi našiel odpočinok svojej duše a mal vyrovnaný, šťastný život, aby ťa Boh mohol preniesť do Jeho nebeského kráľovstva. Ježiš sľúbil: *Pripravím vám miesto.*

*"Keď odídem a pripravím vám miesto, **zase prídem a vezmem si vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde ja som.**"* (Ján 14, 1-3)

Ján 3, 16: *"Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život."*

Záver

Keď niekto, smädný po pravde, tento materiál prečítal a vzal si ho k srdcu, ten urobil mil'ový krok smerom k dosiahnutiu večného života. Kto sa oslobodí od cirkevných bremien – stane sa svätým – tak ako aj Boh je svätý. **"Svätí buďte, lebo ja, Hospodin, váš Boh, som svätý."** (III.Mojžišova 19, 2) Nikto predsa nezostane sám, ale stane sa Ježišovým priateľom. Ako? **"Vy ste moji priatelia, ak robíte všetko, čo vám prikazujem."** (Ján 15, 14) Ježišova posledná prosba, predtým než odišiel do neba, bola:

"Choďte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy... a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta." (Matúš 28, 19-20) Ježišovi učeníci boli a sú v každej dobe. Títo delegáti, múdri zákonníci, stojaci mimo cirkví, sú poslušní jedine Ježišovi, Bohu, aj rozkazu, aby urobili ľudí **Ježišovými učeníkmi**, učili ľudí príkazy Ježiša, ceste k večnému životu. Takto teda nikdy nebudeš sám (Ján 15, 8; Matúš 24, 45-46).

Ján, Ježišov učeník, vo svojom liste píše:

"Lebo to je láska k Bohu, aby sme zachovávali Jeho prikázania; a Jeho prikázania nie sú ťažké." (I.Jána 5, 3) Aj keď je spasenie ponúknuté zadarmo, aj keď prikázania nie sú ťažké, predsa ťa to môže niečo stať. Niektorí musia svoje životy a svoje návyky meniť viac, iní menej.

- 1.) Stojí to trochu času, aby si si učenia prečítal.
- 2.) Tomu, čo si prečítal, treba aj veriť.
- 3.) Samozrejme, to, čo učí Ježiš, treba aj činiť.
- 4.) Treba mať rád život, aby si chcel naveky žiť šťastne. Ježiš nám zadarmo podaruje večný život, ale nikoho k nemu nenúti.
- 5.) Musíš nadobudnúť aj ďalšie poznatky. Z niekoľkých nasledujúcich štúdií môžeš spoznať všetky ostatné Ježišove príkazy, tie, ktoré patria k podmienkam večného života, pretože povedal:

"Ak ma milujete, zachovávajte moje prikázanie!" (Ján 14, 15)

6.) Ježišova posledná prosba, dokonca príkaz bol, aby sme odovzdali naše poznatky podľa našich možností a schopností druhým, aby sme urobili ľudí Ježišovými učeníkmi. Dnes už nie je potrebné chodiť do sveta, aby sme svoje poznatky povedali ľuďom. Dnes sú oveľa ľahšie a lepšie metódy ako pred dvetisíc rokmi, napr.: tento písomný materiál možno z lásky podať ďalej...

Všetky Božie príkazy Ježiš zhutnil spolu do dvoch veľkých príkazov: "Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, zo všetkých svojich síl a z celej mysle. Ale ako môžeš ukázať, že Ho miluješ? Miluj svojho bližneho ako seba samého. **Toto rob a budeš žiť!**" (Lukáš 10, 27-28; Marek 12, 29-31) Ježišov učeník Ján vo svojom liste píše: Kto nemiluje bližneho, koho vidí, ako môže milovať Boha, ktorého nevidí? (I.Jána 4, 20) **Dávaj si pozor, ten, kto nepovie pravdu, nemiluje!**

Táto zhutnená biblická interpretácia je výsledkom nesebeckej, bezplatnej a milujúcej práce. S každým, ku komu sa dostane a zoberie si ju k srdcu, sa stretne v Božom kráľovstve, v nebesiach, vo večnosti, a potom sa spoznáme. Ježiš povedal: *Ja som Majster, a vy všetci ste bratia* (Matúš 23, 8). Nezáleží na tom, či si mladý, starý, bohatý, či chudobný, vzdelaný, vedec, alebo jednoduchý človek – my sme rovnakí bratia, Božie deti.

Aj bohatí a slávni ľudia by sa mohli obrátiť a byť spasení ako všetci ostatní. Majú to ale ťažšie, pretože ich brzdí veľké bohatstvo a povest'. Myslia si, že už tu sú v nebeskom kráľovstve. Ale len dovtedy, kým nepríde choroba, nepríjemnosti, sklamanie, katastrofa alebo smrť. Vtedy prídu na to, že všetko musia nechať tu. V Božích očiach je každý človek rovnaký a môže byť spasený, keď chce a splní podmienky.

Doteraz si všetky podmienky večného života prostredníctvom tejto štúdie ešte nespoznal. Došiel si len na prvý schod. Ale chci ich spoznať, lebo tento zemský život je veľmi krátky. A keď si sa už narodil, prečo nie na život? Cesta je hotová, lebo Ježiš ju pripravil, ale teraz musíš po nej kráčať. Žiť večne a šťastne sa smie. Nik ťa k tomu ale nenúti.

Príležitostí, aby Ti niekto odkryl tajomstvo dosiahnutia večného života, je málo. Chop sa tejto veľkej výsady!

Radím ti, **vyber si život, aby si mohol žiť** (V.Mojžišova 30, 19)!

Čo môžeš aj ty urobiť z lásky?

Tento materiál môžeš rozmnožiť – len ho nezmeň – a **podarovať tým, ktorých máš rád, a bol by si rád, aby boli v nebi aj oni**. Ak to urobíš a rozhodneš sa, že nasleduješ toto všetko, chodíš po ceste večného života a Ježiš je s tebou, lebo sľúbil: *Ja som s vami po všetky dni, až do konca sveta* (Matúš 28, 20). Každý dostal možnosť, aby žil večne. Ježiš pre naše vykúpenie urobil všetko, určil aj podmienky, ktoré môžeš podrobnejšie spoznať neskôr.

Jedine na tebe je, aby večný život v tebe zvíťazil nad smrťou (I.Korinským 15, 54-57). Ježiš sľúbil, že sa vráti späť a zoberie si k Sebe svojich spasených (Ján 14, 3). Je to už tak blízko, že dovtedy možno ani nebudeme musieť zomrieť.

Radujme sa a túžobne očakávajme Jeho návrat!